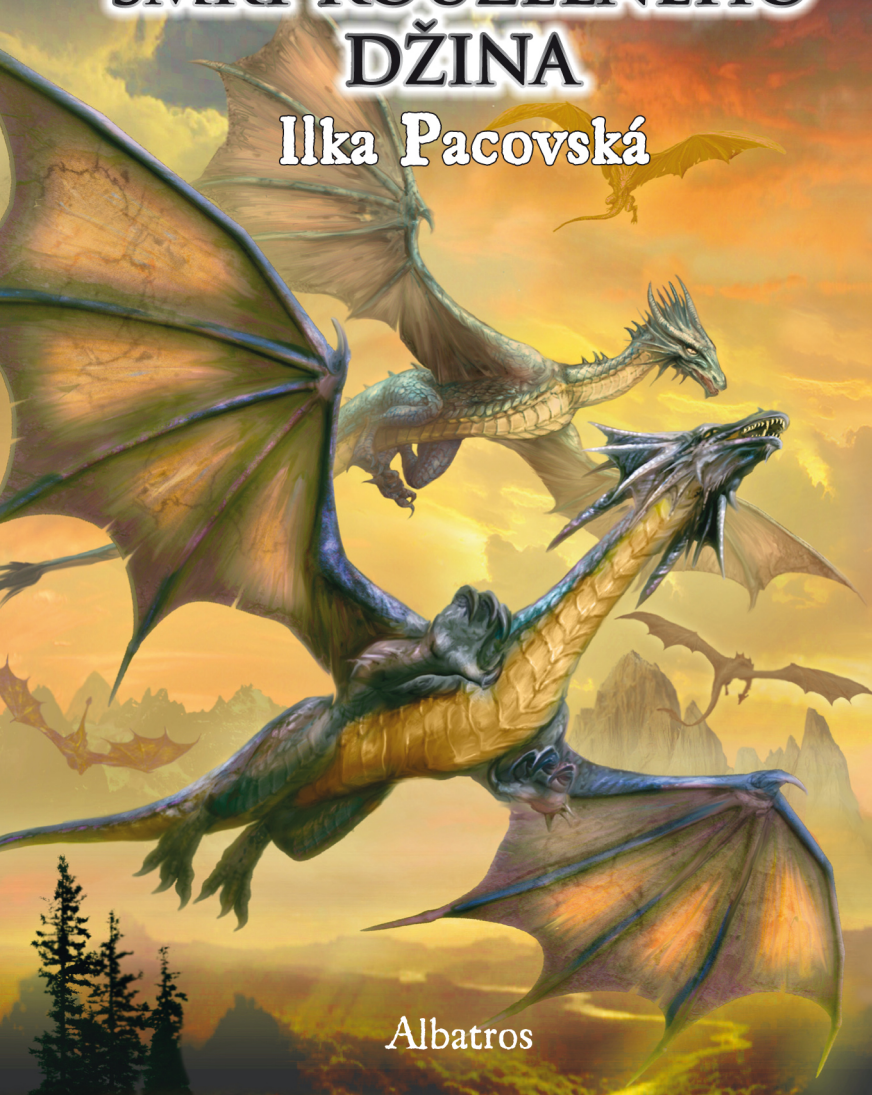

SMRT KOUZELNÉHO DŽINA

Ilka Pacovská

Albatros

Sedmý smysl

SMRT KOUZELNÉHO DŽINA

Smrt kouzelného džina

ILKA PACOVSKÁ

Ilustroval Jan Patrik Krásný

Albatros

1. díl – Ostrov zasvěcení

© Ilka Pacovská, 2012

Illustrations © Jan Patrik Krásný, 2012

www.cteni-zdarma.cz

ISBN 978-80-00-03027-2

Trest

Není obvyklé, aby si někdo odpykával o prázdninách školní trest, ale Hanka, Sváta a Rafan ho dobrovolně přijali. Dokonce s nadšením. Celou první polovinu prázdnin trávili v útulku pro nemocná nebo zraněná magická zvířata a pomáhali se vším, co bylo v jejich silách. Většina zdejších pacientů byla trochu zvláštní. Ošetřovatelé se museli vyrovnávat nejen s jejich nemocemi, ale i s faktem, že zvířata používají magické schopnosti. Proto bylo žádoucí, aby i pracovníci ve zdejším útulku aspoň trochu ovládali sedmý smysl.

„Hele, Sváto, jsi gentleman?“ zeptala se Hanka.

Kamarád zbystřil pozornost, protože za tou nevinnou otázkou cítil zradu. „Pokud nemáš na mysli, že za tebe vyčistím klece rochnáků, tak bych možná mohl odpovědět kladně.“

„Gentleman si podmínky nekladou...“

„Gentleman nemusí čistit nejsmradlavější klece z celého útulku,“ zubil se Sváta, „jen si to taky užij. Koneckonců jsi tu za trest, ne?“

„Jo. Stejně jako ty.“

Jejich dohadování přerušil přílet draka. Zabrzdil přímo před nimi.

„Tak co, máš to?“ zeptal se ho Sváťa.

„No jasně. Ale ještě to ukažte Sidi, ať můj výběr pro jistotu zkontroluje,“ řekl a podal Hance košík plný tmavozele-
ného listí s nachovými žilkami na rubu.

„Jsi fakt dobrej, Plame, to se musí nechat,“ ocenil ho Sváťa, „a Giro vzkazuje, že máš za přístřeškem něco k snědku.“

„Prima,“ protáhl se drak, „byla to dlouhá cesta a trochu mi vyhládlo.“

Odletěl k boudě ve stepi, aby schroupal připravený kus zvěřiny. Drak odmítal stolovat v blízkosti útulku, aby své lidské kamarády ušetřil pohledu na konzumované syrové maso.

„Musíš Plama pochválit,“ libovala si Sidi, když jí Hanka předala košík, „našel přesně to, co jsem potřebovala. Batolelkům čerstvé listí prospěje. Nechtěl by u nás tvůj dračí kamarád zůstat?“

„I kdyby chtěl, jeho matka bude mít opačný názor. Kamarádit s člověkem se v jejich hníždě hodnotí jako zvrá-
cenost. Kdyby tu nebyl za trest, draci by to nepochopili.“

„Škoda, je moc fajn,“ povzdechla Sidi a poslala děti, aby se šly naobědvat.

V jídelně bylo živo. Z rezervace dorazilo několik strážců a řešili s Girem problémy s přemnoženými dizlobrazy.

Děti si nabraly polévku, brambory a sekanou a odnesly si ták s jídlem ke stolu. Muži jim přátelsky kývli na pozdrav a pokračovali v diskuzi.

„...tak mi teda porad'. Už zabili osm pálivců a pořád víc se roztahují na jejich území. Mám obavu, že je za chvíli zlikvidují úplně.“

„A co takhle pálivce přestěhovat? Určitě by se jim líbilo pod Zubatým hřebenem. Je tam spousta puklin a stabilní podloží, nehrozilo by, že tam způsobí požár.“

„Myslíš, že nás něco podobného nenapadlo? Jenže jak? Jak je chceš přestěhovat?“

„No jo, sakra, to není úplně jednoduché, že?“

Do místnosti vstoupila Sidi a rovněž si šla vybrat něco k jídlu. Když se posadila, Giro na ni mávl: „Tak co, všechno v pořádku?“

„Jakžtakž. Až na kvantery. Samec je celkem dobrý a poranění břicha se mu rychle hojí, ale samice se za ty dva dny, co je u nás, zhoršila. Nechápu proč.“

„Jé, Rafan se vrátil,“ nadskočil najednou Sváťa a mával na kamaráda, který se objevil ve dveřích jídelny. Hned mu udělal vedle sebe místo, aby si mohl přisednout.

„Ahoj, Rafe,“ usmála se Hanka, „co fuňové?“

„V pohodě,“ kývl Rafan a pustil se do polévky, „stádo jsme našli a naši dva pacienti se do něj zařadili naprosto bez problémů. Myslím, že už se o ně nemusíme bát. A co tady?“

„U kvanterů to vypadá špatně.“

„To mě mrzí, bylo by jich škoda. Takové krásné šelmy člověk hned tak nevidí.“

„Mě fascinuje jejich magické maskování,“ přikyvoval Sváťa mezi sousty, „představ si, že tady mají na kůži vzorek klece.“

Když dojedli, vypravil se Rafan společně se Sidi ke kvanterům. Hanka šla s velkým vzdycháním čistit klece rochnáků a Sváťa musel ještě roznést zrní a zeleninu pro drobné hlodavce.

Kvanteři byli neklidní a před lidmi couvali k zadní části klece, kde se snažili splynout s pozadím.

„Vidíš?“ řekla lékařka Rafanovi, „samice už ani nemá dost síly měnit mimikry. Nežere, jen se občas napije vody.“

„Co jí může být? Opravdu to nevidíš?“

„Má jen malé zranění na zadní tlapě, ale není nemocná, jen se mi zdá nešťastná.“

Rafan ucítil, jak se jeho tulík dere z kapsy. Pomohl mu ven: „Tak co, Plavíku, chceš se zúčastnit diskuze?“

Tulík zahvízdal, seskočil na zem a vběhl do klece. Rafan chtěl jít za ním, ale Sidi ho zadržela.

„Pokud k nim vstoupíš, napadnou tě. Raději zavolej svého mrňouse k sobě.“

Tulík švitořil v kleci tak dlouho, až na něj samice zavrčela. Hned potom Plavík hbitě vyšplhal zpět na Rafanovo rameno. Znovu začal povykovat.

Rafan překvapeně zdvihl obočí: „Tulík říká, že samice chce zpět svá mláďata.“

„Cože? Ona měla mladé? Proč mi to nikdo neřekl? Kdoví, jestli jsou vůbec ještě naživu,“ polekala se Sidi a vyrazila skoro poklusem zpět k jídelně.

„Kvanteři měli mláďata,“ zařvala hned ode dveří a ochránci zvedli hlavy od mapy, kterou zaujatě studovali.

„To není možné, to bych věděl,“ vyhrkl ochránce, který zraněné kvantery a rochnáky před dvěma dny přivezl.

„Musíme se tam vrátit a všechno prohledat,“ odsunul Giro mapu a neprodleně začal organizovat výpravu na území rezervace, odkud zraněná zvířata pocházela.

„No jasně, museli bránit mláďata, jinak by rochnáky ne napadli. Normálně by před těmi smraďochy utekli.“

Před barákem se během okamžiku shromáždila skupinka chlapů.

„Giro, teď nám otevři průchod nejbliž, jak jen si troufeš,“ houkl na organizátora akce jeden z mužů, jakmile přítomným rozdal sítě a nůše. Za okamžik všichni zmizeli v modravém oválu brány.

„Snad to stihnou,“ vzdychla tiše Sidi a rozčileně si prohrábla vlasy.

Hanka zatím u rochnáků vytahovala z klece mělký bazének naplněný bahnem. Když ho zvířatům po jejich příjezdu

míchala, bylo to sice čvachtavé bahno, ale jinak celkem normální. Teď to byla smrdutá břečka, které se štítila dotknout. Jak jen mohli tihle drobní funící tvorové za pouhé dva dny vyprodukovat tolik smradu? Během hrabání podestýlky musela hlídat, aby některý rochnák nevyklouzl otevřenými dvířky. Nejdřív jim do zadní části klece nasypala čistou slámu, pak několikrát vypláchla bazének vodou a namíchala jim novou várku bahna, aby se měli v čem čvachtat. Vynesla kbelíky s odpadem do likvidační jámy a šla se umýt.

Než se stihla vydrbat, dorazili k umývárně i Sváta s Rafanem.

Rafan významně začichal kolem sebe a nevinně se zeptal: „Co sis to pořídila za parfém? Není to značka Bažina?“

„Myslím, že se mýlíš. Já bych tipnul na značku Močál-extra,“ přidal se Sváta a uhnul proudu kapek, které po něm Hanka vystříkla.

„Je to fakt síla,“ smál se Rafan, „Plam by tě měl vzít vymáchat do jezera.“

„Jen počkej,“ zašklebila se na něj Hanka, „však ono na tebe taky ještě dojde. Jsem zvědavá, kolik humoru budeš mít za dva dny touhle dobou.“

Nad útlukem zakroužil drak, po křídle sklouzl níž a přistál vedle umývárny: „Tak co, máte hotovo? Nepůjdeme si zalítat?“

„Já nemůžu, mám službu u večerního krmení,“ zavrtěl hlavou Rafan.

„A já bych rád počkal, jestli najdou ta kvanteří mláďata,“ pokrčil rameny Sváta.

„Chvilku vydrž, Plame, skočím si pro prkno a proletíme se spolu. Já už mám dneska hotovo,“ usmála se Hanka a uvítala, že bude také jednou s dračím přítelem sama. Popadla jedno z prken, které jim pan Mojerana půjčil ze základny, a upalovala za drakem.

„...a protáhni ji jezerem, ať se z ní smyje ten puch,“ zaslechla ještě Rafana, jak radí drakovi, takže na rozloučenou vyplázla na kamaráda jazyk. Naskočila na prkno, plynule zesílila stoupavý výkon a vyrazila do stepi. Po chvíli ucítila v zádech závan křídel letícího draka. Kroužili nad stepí, honili se a dováděli. Pak Hance sklouzla z vlasů spona a spadla na zem. Rychle zatočila zpět, aby ji našla. Drak přistál vedle ní. Pomocí prstů se snažila uspořádat své rozlitané vlasy. Sotva je konečně uhladila, naklonil se Plam k ní a lehce do nich foukl. Potěšeně se zazubil, když se začala rozčilovat a mračit.

„Nasedni si,“ řekl jí, jakmile měla sponu zpět ve vlasech.

„A co když nás někdo uvidí? Budeš mít průšvih,“ namítla dívka.

„Tady?“ zasmál se drak. „Široko daleko je tu jen pár fuňů.“

„Tak jo,“ nenechala se prosit a za chvíli už letěli vysoko nad stepí až k jezeru.

„To je nádhera,“ užívala si divoký let, „tohle bych vydržela celé prázdniny.“

Drak se pomalým obloukem snesl nízko nad zem. „Odhod' prkno.“

„Doufám, že se nerozbije,“ řekla spíš sama pro sebe a poslechla.

„Ne, to nééé...“ zaprotetovala, když jí konečně došlo, co se drak chystá udělat.

„Zavři pusku a drž se,“ houkl na ni Plam, trochu zpomalil a rovnou z letu se ponořil do jezera. Jen taktak se Hanka stihla nadechnout a přimhouřit oči. Průlet ledovou vodou trval jen několik okamžiků, pak se drak vyhoupl z vody a přistál na břehu.

„To nebyl můj nápad,“ smál se, když viděl, jak stahuje šaty a ždímá je.

„Já toho Rafa zabiju,“ vyhrožovala, „a ty jsi stejný jako on, taky musíš vyzkoušet všechno, co ti kluci nakukaj.“

„Vydrbeš mi křídla, prosím?“ strčil jí drak svou tlamu až před obličej a udělal na ni smutný kukuč.

Hanka si uvědomila, že tohle je možná poslední odpoledne, které mohou trávit společně bez ohledu na to, co si kdo o jejich sourozeneckém vztahu myslí, bez nutnosti chovat se společensky a dodržovat pravidla, ať už dračí nebo lidská. Měli by si to užít a vychutnat do poslední minuty.

„To víš, že jo, Plame,“ rozložila na slunci mokré šaty, doběhla natrhat trsy mydlice a pak v trikotu, který používala v horkých dnech při létání na prkně a občas i při koupání, vlezla do studené vody. Drak už tam čekal a slastně mhouřil oči, když mu drbala místa kolem ramenních kloubů, a natáčel k ní křídla, aby na ně lépe dosáhl.

„Díky,“ řekl, když skončila, „chceš taky vydrbat záda?“

„Radši ne,“ zasmála se, „svou kůži na zádech mám docela ráda a hodlám ji zachovat nepoškozenou.“

Ještě chvíli s drakem dováděla ve studené vodě, ale když začala drkotat zuby, vyšla se ohřát.

I drak vylezl, uložil se na trávě a rozprostřel křídla, aby k nim mohlo slunce. Hanka se posadila k němu, opřela se o šupinatý krk a rozpustila si vlasy, aby proschly. Oba si mlčky vychutnávali příjemný pocit po koupeli i to, že jsou spolu. Během prázdninového pobytu v útulku se sblížili víc, než čekali. Občas je napadaly stejné věci a leckdy stačilo jen mrknutí, aby věděli, na co ten druhý myslí. Oběma se to moc líbilo a mrzelo je, že čas rychle utíká a blíží se chvíle rozloučení.

„Hanko,“ oslovil ji drak, když se zavrtěla, aby našla pohodlnější pozici, „dokážeš se spojit s Vronem? Je divné, že se ještě neozval.“

„Tak se s ním spoj ty,“ namítla.

„Nejde mi to. Asi je moc daleko.“

„Já myslela, že u dračího kontaktu na vzdálenosti nezáleží.“

„To závisí na tom, jak je drak magicky zdatný. Zkoušel jsem Vrona zavolat, ale neozval se mi. Asi nemám dost síly, abych ho tak daleko našel.“

„No dobře, zkusím to.“

Jako první si představila Vronovy oči, ale nestačilo to. Přidala představu Vronova kontaktního krystalu. Před sebou zřetelně zahustila temnou čern a v ní prosvítal šedý obrys džinovy démonické tváře.

„To je dobře, že mě voláš,“ řekla šedá tvář, „mám malý problém s časovým rozvrhem. Opozdím se asi o sedm dní.“

„A co Paula?“

„Měla pravdu, když tvrdila, že se asi doma něco stalo a chtěla se vrátit. Její maminka vážně onemocněla.“

„A neumře?“ polekala se Hanka.

„Udělal jsem, co bylo v mých silách, abych ji vyléčil z nejhoršího. Jenže teď nemám dost magie na vytvoření brány a musím doplout lodí až do Dubovníku. Potom už se k vám dostanu snadno. Pozdravuj Plama. Doufám, že mu těch pár dní navíc nebude vadit.“

„Jemu určitě ne,“ usmála se Hanka, „to spíš jeho matce.“

„S tou už jsem vše dojednal. Ještě bych potřeboval mluvit s panem Mojeranou, je tam?“

„Máš smůlu, Vrone, rodiče kluků dostali pár dní dovolené, a tak jsou teď všichni doma.“

„Nevadí, vyřídím to později. Jinak nic nového?“

„Zatím jsou tu jen takové obvyklé potíže, jako třeba najít mláďata kvanterů nebo jak přestěhovat pálivce.“

„No, já vám asi nepomohu, ale na pálivce se zkuste zeptat Plama.“

„Díky za radu.“

„Ozvu se, až doplním magii. Pokuste se zatím vyhnout průšvihům.“

Hanka se zasmála a džin zrušil spojení. Hned zvědavému Plamovi tlumočila, o čem byla řeč.

Domů se vrátili skoro za tmy. Hanka se hned běžela podívat ke kvanterům. U klece byla spousta lidí. Musela se podívat důkladně, aby zaznamenala u samice tři mláďata. I ti malí už zvládali magické mimikry dokonale.

„Tak pojdte, udělali jsme, co se dalo. Teď si musí poradit sami.“

„Bojím se, že nejmenší mládě nepřežije,“ zavrtěl hlavou Giro.

„V přírodě se to taky stává,“ namítla Sidi, „musíme jim dopřát trochu času a soukromí, jinak to nezvládnou ani ta silnější mláďata. Pojdte už.“

Skoro násilím vytlačila všechny přítomné pryč od klece. Pomalu došli do jídelny, kde se rozčilovala kuchařka, že jim vystydnou vdolečky.

„Měl jsem to nejmenší mládě v ruce a myslím, že Giro má pravdu. Bude zázrak, přežije-li do rána,“ řekl smutně Sváťa, když si brali talíře s večeří.

„Nechceš už změnit téma?“ zavrčel na něj Rafan.

„Hele,“ otočila se Hanka na staršího kamaráda, „ty máš u mě pěkněj vroubek. Jestli budeš ještě někdy Plama navádět k hloupostem, tak si mě nepřej.“

„Opravdu tě vymáchal?“ usmál se uličnicky Rafan. „Víš co? Objednej mi za dva dny podobnou službu. Asi to budu potřebovat taky.“

Po večeři se jako obvykle přesunuli ven, kde sedávali u malého ohně. Plam už tu čekal na svém místěčku a potěšeně zafuněl, když se u něj Hanka, Rafan a Sváťa uvelebili. Netrvalo dlouho a ochránci se znovu začali dohadovat, co s pálivci.

„A proč je tak těžké je přestěhovat?“ zeptal se Sváťa. Koukli se po něm v rozpacích, mají-li se vůbec zdržovat otázkou malého kluka, ale nakonec nejspíš usoudili, že je třeba mládeži poskytnout informace.

„Pálivci jsou podobní ježkům, ale jsou asi dvakrát větší a bodliny mají jemné, nepichlavé. Zato kolem těla při ohrožení nebo vzrušení vytvářejí silové pole, které je na povrchu tak rozžhavené, že zapálí jakoukoliv organickou hmotu, a očití svědci tvrdí, že pod tím žářem pukají i kameny.“

„Když mají takovou obranu, jak je mohou dizlobrazové ohrožovat?“ podivil se Sváťa.

„Dizlobrazí ostny naruší celistvost silového pole kolem pálivece a žár v tom místě pronikne zpět ke kůži, takže pálivec vlastně spáchá sebevraždu. Podobné potíže mívají bohužel i při páření a při porodu. To, že se tahle kolonie udržela při životě, byl i za normálního stavu velký úspěch.“

„A nedá se pálivcům vysvětlit, že jim přestěhování pomůže?“

„Jo, zkusit by se to dalo, ale stačí málo, pálivec se lekne nebo se dostane do stresu, a je malér. Propálí se vším kolem sebe. Zapálí trávu, stromy, keře. Kov dovedou rozpálit doruda, kameny pod nimi pukají. Co potom? V čem je chceš stěhovat?“

„To nevím,“ přiznal Sváťa.

„Jak bys je přestěhoval ty, Plame?“ zeptala se Hanka, když si vzpomněla na Vronovo doporučení.

„Jak je to místo daleko od jejich původního domova?“ zeptal se drak.

„Asi deset kilometrů vzdušnou čarou, ale cesta vede přes střed rezervace. Tam by požár způsobil naprostou katastrofu,“ odpověděl Giro, „ani tobě bych nedovolil, abys je tamtudy přenášel.“

„Ale já bych to dokázal,“ namítl drak.

„Mohli bychom zkusit trasu přes Pustý vrch. Potom by se dalo k Zubatému hřebeni letět nad řekou,“ navrhl jeden ochránce z rezervace a chlapi začali opět diskutovat.

„Tak jo, zítra ráno se mrkneme na mapu,“ kývl Giro, „ale stejně se mi to nezdá. Seš si jistý, Plame, že v nejhorším případě žár zvládneš?“

„Pět minut určitě, čtvrt hodiny možná.“

„Dobře, zítra to propočítáme a zkusíme najít případná oddechová místa.“

„Já nevím, jak vy,“ zívá Sváta, „ale já jdu spát.“

Jako by všichni čekali právě na tenhle pokyn, zvedli se a za chvíli u ohně seděli jen Giro a Sidi.

Ráno se Hanka vzbudila pozdě a divila se, že ji nikdo nevyburcoval. V jídelně zjistila, že je poslední, kdo ještě nesnídal. Rychle si vzala namazanou housku a běžela zjistit, co se děje.

„Všichni, kdo sehnali supervolonová prkna, jsou od rozbřesku pryč,“ smála se jejímu údivu Sidi, „akce stěhování začala časně. Giro se nemohl dočkat, až vyzkoušejí, co vymysleli, a drak se taky objevil, sotva se rozsvítilo v jídelně.“

„A já jsem to všechno zaspala,“ povzdychla Hanka.

„Stejně s sebou vzali akorát Rafa, víc prken nebylo a pěšky by cesta trvala moc dlouho.“

„A opravdu se tam nedají používat brány?“

„Ty o tom mluvíš, jako by šlo o snadné a samozřejmé kouzlo. Bránu se naučí vytvořit jen ti nejzdatnější, a vždycky je tu riziko, že se netrefíš na plánované místo, nebo ti ho naruší magické působení a dojde k deformaci přepravované osoby či předmětu. Proč myslíš, že většina používá veřejně zabezpečené brány?“

„No, ve škole něco takového říkali, ale já na vlastní oči viděla tolik divokých bran, že se mi to nezdá nijak neobvyklé.“

„Tak to máš mezi přáteli dobré kouzelníky.“

„Když oni to většinou nebyli přátelé,“ vzdychla Hanka.

„Ahoj,“ zahalekal na ni Sváťa, který právě odnášel zbytky z vyčištěné klece, „to je dost, žes taky vstala. Už jsem si myslel, že budu muset všechno zmáknout sám.“

„Vždyť jdu,“ mávla na něj a nacpala si do pusy poslední kousek housky.

Během hodiny dokončili ranní úklid a šli se umýt.

„Fakticky jsi nechtěl jet s nimi?“ zeptala se Sváti.

„Což o to, já bych se přidal docela rád,“ pokrčil rameny, „ale na prkně mi to moc nejde.“

„Jakpak si asi vedou?“ zamyslela se Hanka a náhle ucítila Plamův kontakt.

„Jde to skvěle, půlka kolonie je přestěhovaná a teď chvíli odpočíváme. Musím pochválit Rafanova tulíka, taková mrňavá blecha, a jak umí být užitečná!“

„Nepovídej?“

„Raf mi na krk přivázal kapsičku, do které Plavík zalezl, prý ať ho vezmu s sebou. Nejdřív se mi ten nápad nelíbil, ale pak začali dva pálivci zmatkovat. Už jsem myslel, že je budu muset někde odložit, když se do toho vložil tulík a vysvětlil jim, že se nemají čeho bát. To mi řekni, jak je takový mrňous může dokázat uklidnit?“

„Nevím, jak to dělá, ale umí to, taky už jsem to zažila,“ usmála se Hanka.

„Tak já zase letím, mám tu dalších šest pasažérů,“ ukončil spojení Plam.

„To je skvělé,“ radoval se Sváťa, když mu přetlumočila rozhovor s Plamem.

„A co mláďata kvanterů?“ vzpomněla si najednou Hanka.

„Pojď se podívat,“ táhl ji Sváťa k jejich kleci.

„Jsou tu jen dvě,“ podívala se, když pozorovala, jak dovádějí, lezou po rodičích a jak samice spokojeně žere.

„To třetí mládě ráno už skoro nedýchalo, Sidi ho musela vzít z klece pryč. Má ho u sebe doma a pokouší se o jeho záchranu. Moc naděje mu ale nedává.“

„To je mi líto.“

„Hlavně že ty dvě jsou v pořádku. O ně měla taky strach,“ pozoroval Sváťa dovádějící rodinku a zasmál se, když viděl, jak se mimikry mládat nestíhají přizpůsobit jejich rychlému pohybu.

Těsně před obědem zahlédla Hanka vracejícího se draka. Přistál před jídelnou a zubil se.

„Tak co?“ Z jídelny vykoul Sváťa a od klecí přiběhla Sidi.

„Hotovo, všechno jsme zvládli. Nikde nic nehoří, pálivcům se nový domov moc líbí, myslím, že všechno je, jak má být,“ spokojeně odpověděl drak.

„Ukaž tlapy,“ řekla Hanka, která díky jejich spojení cítila bolavý podtón v jeho hlase.

„To nic není,“ řekl drak a schoval je, aby na ně neviděla.

„Jestli je máš popálené,“ řekla Sidi, „přinesu mast. Je fakt dobrá, uleví se ti.“

„Tak jo,“ kývl Plam a Hanka se vyděsila, když otevřel dlaně. Na obou měl ošklivé popáleniny.

Sidi byla hned zpátky a nesla velkou plechovku. Podala ji Hance a nařídila mazat popáleniny první dva dny pětkrát denně a další dny aspoň ráno a večer, dokud se rány nezahejí.

Mezitím dorazili i Rafan s muži, kteří se stěhovací akce zúčastnili. Dva z nich měli také drobné popáleniny, ale nic vážného. Všichni si pochvalovali, jak přesun díky drakovi a tulíkovi skvěle proběhl a jak i pálivci byli nadšení z nového domova. U oběda panovala slavnostní a vzrušená nálada. Úspěch všechny povzbudil k dalším smělym plánům pro lepší fungování rezervace.

Druhý den se v útulku objevil druid, který zasedal v radě spravující rezervaci. Strážci ho nesnášeli pro jeho aroganci a schopnost rozvrtnat věci fungující a vnášet zmatek do věcí nefungujících.

Návštěvník se nechal provést útulkem, prohlédl si kvantery a demonstrativně si zacpal nos, když kolem něj přešel Rafan, který zrovna čistil prostory rochnáků. Původně se chtěl druid zúčastnit přesunu kvanterů zpět do rezervace, ale když uslyšel, že se místo nich bude přepravovat první várka rochnáků, rozmyslel si to.

Před obědem, kdy se všichni shromáždili v jídelně, zaťukal lžící o hrnek a vzal si slovo.

„Vážení přátelé, rada mě pověřila, abych zde vyřídil jednu záležitost. Doslechli jsme se, že někteří z vás uvažujete o přestěhování kolonie mimořádně nebezpečných pálivců. Mluvili jsme o tom s ostatními členy rady a shodli jsme se, že to není žádoucí. Takovou akci by bylo nutné velice pečlivě naplánovat, a stejně by riziko bylo mnohem vyšší, než si můžeme dovolit. Proto vám rada nařizuje nechat kolonii pálivců tam, kde momentálně je, a dál se myšlenkou na stěhování nezabývat. Doufám, že si rozumíme.“

„Jistě, vážený druide Terpisi,“ ujal se slova jeden z ochránců, „jako pracovníci rezervace si uvědomujeme, že rada chce pro všechny to nejlepší. Budeme respektovat její rozhodnutí. Uznáváme, že stěhování pálivců obnáší závažná rizika, takže je raději necháme na místě, kde právě jsou.“

Girovi spadla pod stůl lžice. Sehnul se pro ni a Hanka ze strany viděla, jak neúspěšně potlačuje smích. Rozhlédla se po strážcích z rezervace. Tvářili se smrtelně vážně, ale zaťaté čelisti napovídaly, že jim to činí potíže. Po obědě druid zmizel a atmosféra se konečně uvolnila.

Po dvou dnech svolila Sidi k vypuštění kvanterů a rochnáků zpět do volné přírody v rezervaci. O třetím mláděti

nikdo nemluvil, ale všichni věděli, že ho má Sidi u sebe a že stále ještě nevyhrálo svůj boj o přežití. Jeho šance vrátit se s ostatními do divočiny i tak byla nulová. Jakmile si zvykne na péči člověka, nedokáže už žít samostatně.

Strážci přemístili zvířata do přepravních boxů a vůz tažený dvěma jaky vyjel.

Na Svátu k jeho nelibosti zbylo vyčistit prostory po kvanterech i po rochňácích, takže si nakonec taky vysloužil koupel v jezeru. Sice se pokoušel protestovat, ale když mu pohrozili, že ho nepustí večer do pokoje, podvolil se.

Ještě párkrát si Hanka zalétala s drakem nad stepí a pak se ozval Vron, že pro ně druhý den přijede. Prázdniny sice ještě nekončily, ale Hanka měla neodbytný pocit, že nejhezčí část mají za sebou. Byla smutná, že se nebude vídat s Plamem, že už se neproletí tajně na jeho hřbetě ani nebudou společně dovádět u jezera. Zůstane jim jen povídání na dálku. Cítila, že i drak je smutný.

Vron pro něj vytvořil bránu domů do země draků a Plam zmizel v jejím namodralém oválu.

„Tak už jsem doma, sestřičko,“ ucítila v mysli jeho vzkaz a ujištění, že jejich spojení funguje i na dálku.

Oko Bdělých

Amy vyrazíme do Dubovníku a odvezeme Rafa na Ostrov volby,“ usmál se Vron a poslal své tři chráněnce pro zavazadla.

„Přišli se s nimi rozloučit všichni – kuchařka i pracovníci z útulku. Jako poslední dorazili Giro a Sidi, která měla v náručí malého kvantera. Už překonal krizi a zvykl si na lidskou péči. Bez námitek snesl od dětí pohlazení.

„Bylo to tady moc fajn, bude se mi stýskat,“ uronila Hanka pár slziček.

„Já bych jí to nevěřil,“ ušklíbl se vesele Rafan, „ty slzy jí do očí vehnala představa, že se blíží škola a ona se zase bude muset učit.“

Ani se po něm neohnala, jen se na něj vyčítavě koukla. Bylo jí jasné, že i Rafan svým chováním maskuje lítost, že musí odjet. Sváťa všechny objal, a nejbouřlivěji kuchařku. Však také ona prolila pár slz pro svého nejmenšího a nejvděčnějšího strážníka.

Potom se Vron s Hankou, Sváťou a Rafanem vydali na cestu. Večer, když už měli za sebou putování bránami a ocitli se na lodi, natáhli se na palubu, aby si při pohledu na hvězdy užili i trochu odpočinku. Pluli na Ostrov volby

a spoléhali na Vrona, že ohlídá, aby nedošlo ke kolizi s jinými plavidly. Tu a tam je mýjela světla lodí plujících ke stejnému cíli.

Plavba byla klidná, počasí jim přálo a děti si okamžitě vzpomněly na všechno, co se na palubě naučily minulý rok. Obsluhovaly plachty, stály u kormidla a podle hvězd a slunce určovaly polohu lodi. Vron s nimi zkoumal lodní příručku a mapy a upozorňoval je na chyby, kterých by se neměly dopustit, chtějí-li trefit na Ostrov volby. Rafan z nich byl nejšikovnější a Vron mu světil kormidlo i při přistávacím manévru na ostrově.

Jako obvykle se tu sešlo plno lidí, prostor kolem přístaviště byl přeplněný stánky a klobouky pořadatelů informovaly kolemjdoucí světelnými nápisy jako **PROSÍME NÁVŠTĚVNÍKY, ABY ZACHOVALI KLID A NEPŘEDBÍHALI** nebo **V LABYRINTU NENÍ NIC, CO BY VÁM MOHLO UBLÍŽIT.**

Rychle prošli tržištěm a zamířili známou cestou ke vchodu do labyrintu. Uprostřed se zastavili u jedné nádoby s prsteny.

„Teď je to na tobě, Rafe,“ usmála se Hanka při pohledu na šedavé kroužky v nádobě. Rafan si jeden prsten vytáhl a navlékl si jej na prst. Chvilku vypadal šokovaně a Hanka se Sváťou přesně věděli, jak se cítí.

„To je ale zvláštní pocit,“ řekl Rafan a prohlížel si stříbrný kroužek na své ruce. Tulíkovi, který mu zvědavě seděl na rameni, se při navlékání prstenu zjezily všechny chloupky.

„My to známe,“ culil se Sváťa.

„Pojďte, musíme si stoupnout do fronty,“ vzala Hanka kamaráda za loket a ukázala ke vchodu do labyrintu, kam bez prodlení vyrazili. Proti nim kráčel pořadatel a na klobouku se mu náhle rozsvítilo upozornění: **TVŮJ POBYT ZDE JE NEŽÁDOUCÍ, OKAMŽITĚ VYPADNI Z OSTROVA!**

„Co to je? Co to má znamenat?“ zamračila se Hanka.

„Toho si nevíš? Nápis je určený mně,“ řekl Vron, „kouzelníci se bojí o své děti. Vědí, že mohu být nebezpečný, a nestojí o přítomnost kouzelného džina na místě, jako je toto.“

„Ale minule jsi nás přece také doprovázel.“

„No, snad to i tentokrát proběhne bez komplikací,“ řekl Vron nejistě a pokynul Rafanovi, aby se zařadil do fronty. Vypadalo to na delší čekání než minule.

Když se téměř propracovali až k pořadateli před vchodem, ucítila Hanka, jak ji Vron chytil za rameno a jak se zapotácel.

Ohlédla se. „Co se děje?“

„Budou potíže, dotklo se mě oko Bdělých.“

„Cože?“ nechápala Hanka, o čem Vron mluví.

Vtom se u labyrintu objevil velký zamračený muž. Třímal hůl moci a zamířil k nim.

„Jak sis mohl dovolit vstoupit na ostrov?“ ukázal holí na Vrona.

„Dovol, vážený ochránce, abych vysvětlil...“ poklekl Vron, ale muž mu neumožnil domluvit.

„Drž hubu a zmiz!“ namířil na džina svoji hůl. Vron ztratil svou lidskou podobu a přihlížející vydechli překvapením. Pak ucítili nárazovou vlnu magie a džin zmizel úplně.

Lidé kolem začali rozčileně hovořit a na adresu ochránce se ozvalo několik pochvalných výkřiků.

„Byl tady s námi jako náš doprovod. Co je na tom zlého?“ našťavaně se ozvala Hanka. „Co jste mu udělal?“

Muž se k ní překvapeně otočil: „Nesvéprávné osoby nemají na Ostrově volby co dělat. Potrestal jsem ho za drzost a deslal k jeho právoplatnému majiteli. Myslím, že vám měli vybrat jiný doprovod než tohoto nežádoucího služebníka. Mohu pro vás udělat jediné – poslat vás hned teď na stejné místo, kam jsem poslal jeho. Přejete si, abych to udělal?“

„Ne, to si nepřejeme!“ odsekla Hanka rozzlobeně.

„Dobrá,“ odpověděl úsečně muž, otočil se k nim zády a odkráčel směrem k labyrintu.

„No nazdar,“ chytil se za hlavu Sváťa, „co teď?“

„Co by,“ řekla energicky Hanka, „Rafan musí projít bludištěm a my se zatím pokusíme něco vymyslet.“

„A neměli bychom vyřešit zpáteční cestu dřív, než tam vlezou?“ namítl Rafan.

Hanka se ohlédla na frontu, která se vytvořila za nimi, a zavrtěla hlavou: „Ani náhodou. Nebo se snad bojíš do labyrintu vstoupit?“

„Hele, ségra, tohle jsou moje metody, to na mě nezkoušej,“ usmál se Rafan, ale pak přikývl a přistoupil k pořadaтели před vchodem. Dostal stříbrný peníz.

Podal ho Sváťovi: „Až se zahřeje, tak si mě přijďte vyzvednout k východu.“

Potom vzal tulíka a posadil ho na Hančino rameno. „Počkej tu na mě, Plavíku, já se za chvíli vrátím,“ řekl mu, mrkl na Hanku a zamířil ke vchodu do labyrintu.

Dívali se, jak mizí vevnitř. Hančina zlost pomalu vyprchala a na jejím místě začala narůstat obava. Pomalu se vydali dolů do přístaviště.

„Asi bys měla říct Plamovi, co se stalo,“ řekl tiše Sváťa.

Hanka chvíli zvažovala jeho návrh a pak přikývla: „Jasně, asi bychom se s ním měli poradit. Nebo zkusím zavolat přímo Vrona. Jenom musíme najít nějaké klidnější místo.“

Posadili se do trávy dál od přístavního ruchu a Hanka se pokusila kontaktovat Vrona. Ale ať se snažila sebevíc, nepodařilo se jí to.

„Buď mi to ostrov znemožňuje, nebo se mu přihodilo něco špatného,“ komentovala svou snahu, „ještě zkusím spojení s Plamem.“

Tentokrát to bylo snadné. Kontakt naskočil okamžitě.

„Ahoj, jak se máte? Rád tě slyším,“ potěšeně zareagoval drak.

Když mu Hanka vylíčila, co se přihodilo, překvapeně zavřel: „Jak může být takový hulvát ochráncem? Jdu za matkou a zjistím, co se dá dělat. Kdyby se mi nepodařilo ti zavolat, tak se ozvi sama.“

„Mám nápad,“ řekl Sváťa, když se Hančina pozornost vrátila do reality, „zkusíme obejít kapitány lodí a zeptat se, jestli nejedou do Dubovníku a jestli by nás nevzali s sebou.“

„A naši loď tady necháme? Přece ji dokážeme obsluhovat i bez Vrona. Myslím, že bychom mohli doplout do Dubovníku i sami,“ namítla Hanka.

„Nechápu, proč si vždycky vybíráš tu složitější cestu,“ vrtěl hlavou Sváťa.

„Zdá se ti složitější?“

„Už mlčím,“ otočil kamarád oči v sloup, „nebo víš co? Mohli bychom se zavěsit za některou loď, abychom neztratili cestu. Třeba by nás některý z kapitánů byl ochoten vzít do party.“

„No vidíš,“ kývla Hanka, „to zní jako rozumný nápad. Půjdem se poptat k lodím, co tu kotví, a uvidíme.“

Rafan mezitím dostal pokyn, že může vstoupit do labyrintu. I když na to nevypadal, byl nervózní a napjatý. Okolnosti ho donutily udělat krok, kterému se až dosud úspěšně bránil. Stále ho trápila otázka, zda dělá dobře. Věděl, že nadání má, ale bál se ho. Tulík se však stal sluníčkem jeho duše a tenhle malý přítel potřebuje, aby se Raf naučil ovládat svůj sedmý smysl. Takže kupředu! Copak tu asi na něj čeká?

Vlevo minul bránu plnou květin, vpravo na něj kýval jednorozec, další brána byla temná jako noc, plná netopýrů. Vykročil dál a minul draka na sněhu. Jak dlouho tu bude chodit, než potká tu pravou? Nebo ji snad už minul? Cesta se točila vlevo a nabídla vstup na zelenou louku uprostřed

háje. Zaváhal, ale někde uvnitř cítil, že to není ono. Ještě popošel a uviděl pobřežní útesy a kousek pláže. Na jednom útesu seděla siréna a broukala si do šumění příboje. Rafan okouzleně vstoupil. Ucítil vůni moře a zahlédl několik del-fínů, jak si hrají nedaleko pobřeží. Pomalu došel mělkou vodou až k siréně. Odepnula si zelený závoj a odhodila ho do moře. Na útesu seděla v oblečení, které Rafana překva-pilo. Bylo souměrně bíločerné. Co bylo vlevo bílé, bylo vpra-vo černé a naopak. Otočila k němu svůj obličej. Polovinu vlasů měla černou, polovinu blond. Usmála se.

„Kdo jsi?“ zeptal se jí.

„Jsem podstata rovnováhy.“

„Opravdu? A neměla bys tedy být i napůl mladá, napůl stará, napůl krásná, napůl ošklivá, napůl čistá, napůl špi-navá?“

„Máš pravdu. Líbilo by se ti to víc?“

„To ne, tahle varianta je mnohem příjemnější.“

„Myslela jsem si to. Tohle je zážitek, na který bys měl rád vzpomínat, takže ty drobnosti, o kterých jsi mluvil, vyne-cháme, co říkáš?“

„Souhlasím.“

„Pojď se mnou,“ vzala ho za ruku a kráčeli příbojem do skal.

Zastavila u jednoho skalního hrnce, ve kterém se točila voda. Podívala se zvědavě na Rafana, jako by zvažovala, zda má vyslovit svou otázku. Nakonec se zeptala.

„Proč ses rozhodl pro zasvěcení tak pozdě?“

„Nechtěl jsem být čarodějem a učit se kouzla.“

„Změnil jsi názor?“

„Připojil se ke mně malý přítel, který nemůže bez magie existovat. Musím se naučit ovládat svůj sedmý smysl kvůli němu.“

„To je dobrý důvod. Přistup blíž a dotkni se rukou hladiny. Máš schopnost vidět mimo čas. Tentokrát ti sice nemůžu slíbit, že to bude ryze příjemný pohled, ale máš možnost zahlédnout jeden klíčový okamžik svého života. Dívej se.“

Rafan se dotkl vody a ta se zklidnila a jako by zastavila. Rozeznal obraz mladého muže a uvědomil si, že je to on sám, ale o pár let starší. V ruce držel hůl moci a kousek od něj stál obrovský drak. Uviděl, jak proti němu letí ohnivý dech a hůl moci v jeho ruce shořela. Sehnul se a vyrazil proti drakovi. Mečem v pravé ruce sekl ze strany po soupeři. Ten uhnul a muž vymrštil i levou ruku, která také svírala meč. Ťal draka do křídla tak prudce, že mu skoro přesekl kost u ramene. Drak vykřikl bolestí. Vyhrál jsi, schovej ten meč, udělám, co žádáš, zavolal a obraz se vytratil. Rafan se tázavě podíval na sirénu.

„Třeba ti tahle vědomost jednou pomůže,“ pokrčila rameny a kývla na něj, aby ji následoval. Přišli do malé zátoky. Voda byla průzračná a na dně ležely bílé a černé kameny.

„Tady mám pro tebe dárek,“ ukázala na kamínky, „smíš si vybrat tři, které se ti budou nejlíp líbit. Jen se musíš roz-

hodnout, jestli budou černé, nebo bílé, není možné je kombinovat.“

„Mám se pro ně potopit?“

„Samozřejmě. Jak jinak bys je chtěl získat? A ještě něco. Pokud zvolíš aspoň dva, které budou ku prospěchu nejen tobě, získáš i něco navíc.“

„Dobře,“ souhlasil Raf a chvíli přemýšlel, má-li se svléknout a zout, ale boty už měl stejně mokré, proto se rozhodl skočit do vody tak, jak byl.

Jak se blížil ke dnu, uviděl, že kameny mají nápisy. Na bílých zahlédl slova jako *SPOKOJENOST, ŠTĚSTÍ, SMYSL PRO RODINU, DIPLOMACIE, POROZUMĚNÍ, LÁSKA K DĚTEM, PRACOVITOST.*

Černé zase nabízely možnosti jako *SÍLA, CTIŽÁDOST, ÚSPĚCH, MOC, RYCHLOST, STATEČNOST, ABSOLUTNÍ PAMĚŤ, SCHOPNOST VIDĚT PRAVDU...* Po tom posledním Rafan hrábl. Pak si ještě přibrál *SÍLU* a váhal mezi *RYCHLOSTÍ* a *PAMĚŤÍ*. Náhle mu ale padl zrak na *SCHOPNOST UČIT SE* a měl vybráno. Jenže vtom zahlédl i kamínek *SCHOPNOST KOMUNIKACE...*

Siréna si od něj vzala černé kameny. Prohlédla si první z nich.

„Vybral sis schopnost vidět pravdu. Pozoruhodné. Smím vědět, co tě k tomu vedlo?“

„V poslední době jsem se setkal s lidmi, kteří vypadali čestně a důvěryhodně, a přitom jejich řeč zkreslila pravdu takovým způsobem, že mě to šokovalo. Kdybych tenkrát nebyl přítomen u události, o které se mluvilo, asi bych jim uvěřil. Byli tak přesvědčiví. Naštěstí tam byli i jedinci, kteří vše uvedli na pravou míru a ujistili radu, že při osvojení tulíka k žádnému podvodu ani intrikám nedošlo. Moc rád bych uměl rozpoznat pravdu od nepravdy.“

„Tak dobrá, ta schopnost je tvoje. Jen jestli uneseš i pohled sám na sebe,“ pozorovala ho zvědavě siréna.

Rafan chvíli mlčel a úsměv se mu vytratil z tváře. Pak povzdychl a podíval se na svou průvodkyni: „Máš pravdu, není moc příjemné zjistit, že zatím nic nejsem, nic moc neumím, a mám naprosto nelogickou představu, že můžu ochraňovat přátele a spasit svět. Připraví mě pravda o všechny sny a iluze?“

„O některé ano. Teď zkus něco jiného. Dokážeš si vzpomenout na rodiče?“

„Vzpomínám si, jak se hádali, a já strkal hlavu pod polštář, abych je neslyšel. Otec trval na tom, že ze mě musí být druid. Matka na něj ječela, že jako kouzelník budu mít mizerný život v chudobě, že trvá na tom, abych vstoupil co nejdříve do armády a stal se vojákem. Nenáviděl jsem jejich hádky a zařekl jsem se, že nebudu ani kouzelníkem, ani vojákem. Potom nás otec opustil. To jsou vlastně jediné vzpomínky na dětství, které mám. Pak už si vybavuji jen život v Útulném domově.“

„A jak to vidíš teď?“

Rafan zdvihl oči a překvapeně se usmál: „Oni mě oba milovali. Chtěli pro mě to, co sami považovali za nejlepší. Měli mě rádi...“

„Tak vidíš, pravda může přinášet i pochopení a úlevu.“

Siréna otevřela dlaň s dalším zvoleným kamínkem.

„Schopnost se učit? To abys to měl snadnější ve škole?“

„No, to taky,“ pokrčil rameny Rafan, „ale rád bych se naučil i další jinodruhé řeči. Zatím umím jen trochu sirénsky. Můj tulík rozumí i tvorům, kteří nepoužívají jazyk v pravém slova smyslu. Taky bych to rád uměl, pokud se to dá naučit.“

„Schvaluji touhu učit se, ta schopnost je tvoje. A copak jsi zvolil do třetice?“

Sirána natáhla ruku s kamínkem nadepsaným jako schopnost komunikace.

„O tom už jsme vlastně mluvili,“ podotkl Rafan dřív, než se ho stačila zeptat.

„Proč ne? Měj tedy i tuto schopnost. Je možná užitečnější než všechna bojová umění dohromady.“

„Bylo těžké si vybrat. Měl jsem pocit, že bych potřeboval všechno, co kameny nabízely.“

„Málokterá volba je jednoduchá, ale tvoje se mi líbí. Nevybral sis nic válečného, jako třeba sílu, rychlost, přesnost, schopnost ovládat zbraně, potěšil jsi mě. Přidám ti navíc dárek a doufám, že z něj budeš mít radost. Tuhle dovednost můžeš získat jen od sirény. Dávám ti schopnost dýchat a pohybovat se pod vodou. A dávám tuto schopnost i tvému malému příteli tulíkoví.“

Rafan se rozzářil: „Nevím, co na to říct. To je nádherný dar. Děkuji za nás oba.“

„Užívej svých darů rozumně.“

„Vždy budu na straně dobra.“

„Co je dobro a co je zlo?“

„Dobro? Snad když jsou lidé spokojení a mají se dobře.“

„A zlo?“

„Trápení, krutost, nemoci, smrt...“

„Budeš krutost zabíjet nebo milovat? Která varianta se dá označit za dobrou?“

„Nevím. To je složité. Asi podle situace,“ zatvářil se Rafan zmateně.

„Nechci ti přednášet o životě, jen chci ukázat, jak je zlo a dobro propleteno navzájem. Jedno bez druhého nemůže existovat. Ti nejmoudřejší z nás říkají, že nejdůležitější je rovnováha. Měj to na paměti, až budeš váhat při důležitém rozhodnutí. A pokud si nebudeš vědět rady, nech rozhodnout srdce.“

„A co když to bude špatně?“

„Každý někdy udělá chybu. To je součást života. Jinak to ani nejde. Neboj se toho a vykroč pravou nohou.“

Rafan poslechl a všechno se s ním zatočilo.

Než se nadál, stál u východu. Byl plný dojmů. Hanka se Svátou právě přicházeli. Tulík seběhl z Hančiny ruky na zem a pelášil Rafanovi naproti. Vyšplhal hbitě po jeho kalhotách a košili a stulil se mu pod krk. Kníkal nadšením a vyčítal mu, že ho na tak dlouho opustil. Sváťa kamarádovi podával jeho minci a Rafan hned zkoumal, zda má v nabídce magických škol Santarenu. Ohromně se mu ulevilo, když ji našel.

„Tak co, jaké to bylo?“ vyzvíдалa Hanka.

„Úžasné,“ vydechl Rafan, „až se trochu vzpomatuji, budu vám vyprávět. A co vy? Co jste zatím vymysleli, jestli se můžu zeptat?“

„Obešli jsme kapitány lodí a máme průvodce. Barakuda jede do Dubovníku a odplouvá za dvě hodiny. Smíme se k ní připojit. Kapitán Raskin nám dokonce slíbil půjčit jednoho ze svých námořníků. Byl moc ochotný.“

„Opravdu? To se většinou nestává. Nezdálo se vám to podezřelé?“ zapochyboval Rafan.

„A já myslel, že nás pochválíš, jak jsme to skvěle vymysleli,“ zasmušil se Sváťa.

„Víš co? Když je někdo cizí moc ochotný, tak to ve mně automaticky vzbuzuje nedůvěru. Raději vás pochválím až v Dubovníku.“

„Za pár dní tam jsme. Nepůjdeme si teď koupit něco na památku?“ loudil malý kamarád.

„A co Vron? Neozval se?“ otočil se Rafan na Hanku.

„Mluvila jsem s Plamem. Vron se objevil v matčině jeskyni. Jenže je paralyzovaný a prý je těžké odhadnout, kdy ho to přejde. Zatím nám nemůže pomoci, musíme si poradit sami.“

„Aha. Takže, Svatoušku, žádné utrácení! Peníze, co jsme si vydělali, budeme potřebovat na průchod veřejnou bránou.“

„A neměli bychom raději prodat loď?“

„Je snad tvoje, abys ji mohl nabízet k prodeji?“

„Dobře,“ rezignoval Sváťa, „nebudeme utrácet. Jen snad něco malého k snědku, co říkáte?“

„Asi bychom mu měli něco dopřát,“ mrkla Hanka na Rafana, „jinak budeme zítra losovat, kdo z nás mu má posloužit jako potrava.“

„Oukej, s kusem chleba souhlasím.“

„Chleba?“ ohrnul Sváťa nos, ale když ho Rafan sjel pohledem, raději zmlkl.

Hladová cesta do Dubovníku

Pomalou se prodrali tržištěm a došli ke své lodi. Na palubě seděl na třech malých sudech kulaťoučkový chlapík a vítal je vřelým úsměvem.

„Já sem ňákej Franta Soudek a kapitán povídal, že mám tu vaši kocábku bezpečně hodit do Dubovníku. No tak jsem tady,“ hnal se k nim a každému hned podával ruku. Jeho úsměv byl každopádně nakažlivý.

„Jestli si chcete uložit zavazadla, tak vám ukážu kam,“ nabízela pohostinně Hanka.

„Jaký zavazadla, děvče? Já mám než tydle soudky a svůj kabát. Všechno ostatní, co nosím s sebou, se mi vejde do kapes. Ale stejně mi ukaž kajutu, abych věděl, kde si můžu zdřímnout.“

Na to, jak byl tlustý, se do podpalubí protáhl šikovně.

„Co mu říkáš?“ otočil se Sváta k Rafanovi.

„Na můj vkus je trochu moc rozložitý a trochu moc se směje.“

„Mně se docela líbí, je milej,“ oponoval Sváta.

Zpozorovali, jak na ně z Barakudy mávají, že je čas vyrazit na cestu. Franta Soudek se hbitě přesunul na palubu, kde kluci odvazovali a svinovali jisticí lana a připravovali loď k vyplutí.

„Hej, mládenci, to ani nebude žádný gáblík před cestou?“ halekal tloušťík zklamaně, ale pak přiložil ruku k dílu i on a bez zjevné námahy vytáhl kotvu a pomohl Svátovi s plachtou, zatímco Rafan stál u kormidla a jejich malou loď, která zvolna nabírala vítr, šikovně vyvedl z přístaviště na moře. Tulík využil toho, že má Raf plné ruce, vyšplhal mu na hlavu a začal pro sebe splétat z vlasů pohodlný vyhlídkový pelíšek.

Krátce po vyplutí se všichni sešli na zádi, aby se poradili, jak si rozdělí služby a zorganizují práci v průběhu plavby. Jejich nový kulatý společník se nabídl, že vezme noční služby u kormidla.

„To víte, mládeži, já už spaní moc nedám, a hlavně nemám rád vedra přes den. Takže se klidně střídajte od rána do večera a já vám loď ohlídám v noci. Jestli to teda nevadí.“

„To bude super,“ souhlasil za všechny Sváťa.

Počasí jim přálo. Mírný vánek nadouval plachtu a loď klidným tempem brázdila mořskou hladinu. Odpoledne si ve vlnách za lodí hrálo hejno delfínů, ale před západem

slunce se ztratili. Hanka šla uvařit k večeři hrachovou kaši s uzeným a Franta Soudek zatím učil Svátu námořnické odrhovačky. Zpívali tak nahlas, že Rafan se zoufalým výrazem utekl. Raději šel pomoci Hance do podpalubí a rozčiloval se, že tak falešný zpěv už dlouho neslyšel.

Dívka pro jejich nového strážníka vybrala největší talíř, co našla, ale ani tato velikost Frantu neuspokojila. Sváta poté, co snědl naservírovanou večeři, zašilhal po přídávku, ale neměl šanci. Kastrolu se zmocnil námořník. Vylízal vše do posledního drobečku a ještě se rozhlížel, zdali děti své porce dojedly.

„Mno, bylo to dobré, děvče, to se musí nechat, vařit umíš, ale na moji náturu,“ řekl a poplácal se po bříše, „to byla dost skromná porce. Příště vezmi na kaši větší kastrol. Takhle bych za chvíli ztratil sílu.“

„Když myslíte,“ zamrkala rozpačitě Hanka.

„Dneska už to nech bejt, já se dorazím třeba sušenkama.“

Rafan stěží zadržoval smích, když viděl, jak Svátova zásoba sladkostí mizí v nenasytném strážníkovi. Malý kamarád jen nešťastně zíral na to boží dopuštění a nezmohl se na slovo.

Hanka námořníkovi nabídla čaj, ale on odmítavě mávl rukou s poznámkou, že má na palubě tři soudečky, které mu věnoval kapitán. Vzal si s sebou nahoru prázdný korbek a poté, co si do něj načepoval z jednoho soudku podivnou břečku, usadil se spokojeně u kormidla.

Děti zatím dole komentovaly Frantovu chuť k jídlu.

„Tedy, pánové,“ kroutila hlavou Hanka, „tohle nevypadá dobře. Obávám se, že déle než tři čtyři dny s našimi zásobami nevydržíme. S tak hladovou návštěvou při nakupování potravin Vron nepočítal.“

„Můžeme zkusit rybařit, pruty tu jsou, ale na úspěch bych moc nesázel,“ drbal se na bradě Rafan, „vidím to ble-

dě. Jakmile dojde jídlo, bude do zpěvu leda tak našim žaludkům.“

Sváťa po něm vyčítavě zašilhal a pečlivě vylizoval zapadlé drobečky z pytlíků po sušenkách. Občas některý drobeček přenechal tulíkovi, který mu pomáhal při přehrabování se v prázdných obalech.

„A až bude nejhůř, zanotujeme si společně s Frantou,“ ušklíbala se Hanka.

„To má k humoru opravdu daleko,“ zakabonil se na ni mladší kamarád.

Další den rabování potravin pokračovalo. Franta Soudek si po obědě krátce zdříml a hned poté požadoval vydatnou svačinu, ačkoliv ho Hanka upozorňovala, že u nich nebývá zvykem svačit něco jiného než ovoce.

„To bych ztratil všechnu sílu, děvčico,“ odbyl ji a šel si otevřít tři masové konzervy, které měly být druhý den k obědu. Dívka rezignovaně pokrčila rameny.

Třetí den už na oběd zbylo jen pár brambor, do kterých Hanka zamíchala cibuli a opečené kousky z posledního proužku slaniny. Každému nandala na talíř polovinu toho, co obvykle, a Franta Soudek nevěřičně zíral na svůj díl. Měl sice víc než ostatní, ale vzhledem k jeho apetitu toho bylo s bídou na dvě máchnutí lžící.

Všichni skromnou porci urychleně zhlkli a zadívali se tázavě na Hanku. Ta jen pokrčila rameny.

„Už máme jen košík scvrklých jablek, čtyři cibule a pár mrkví.“

„To si děláš prču, ne?“ zadíval se na ni zuřivě námořník.

„Je mi líto, já vás varovala, že už toho moc k jídlu nemáme.“

„To není možné, vy se přede mnou snažíte něco schovat!“ obvinil ji.

„Klidně si zkontrolujte celou loď. Zůstala jenom kád s vodou a to, co jsem jmenovala.“

„No to se na to můžu...“ začal být námořník sprostý a vypálil ven. Slyšeli, jak postupně prolézá všechny úložné prostory. Nakonec práskly dveře a Franta Soudek zapadl do své kajuty.

„Nejspíš už s ním žádná legrace nebude,“ vzdychl Sváťa.

„Aspoň konečně víme, proč nám ho kapitán Barakudy tak ochotně hodil na krk,“ sebral Rafan tulíkovi lžící, kterou malý nezbeda vytrvale olizoval a kutáel po stole.

„Třeba by si ho mohli vzít na Barakudu zpátky...“

„Idealisto,“ zasmála se Hanka, „jsou rádi, že se ho zbavili.“

„Ale co budeme dělat?“ posteskl si Sváťa.

„Co by? Hladověť! Zavzpomínáme si na Útulný domov. Tam se nám něco podobného stávalo každou chvíli, ne?“

„Jasně. To zvládneme. Za pár dní se nacpeme, až nám bude špatně,“ pokusila se Hanka zvednout morálku kamarádům i sobě.

Večer se námořník chopil kormidla jako každý den, akorát se už neusmíval.

Ráno Rafana probudilo škrundání v žaludku. Venku sotva začalo svítat. Vyšplhal na palubu a rozhlédl se. Franta Soudek ležel na palubě a chrápal. Kormidlo bylo přivázané. Ale kde je Barakuda? Rafan námořníkem zlostně zatrásl. Ten zavrčel, vypadlo z něj pár nadávek a vyhrabal se na sedačku u kormidla.

„Hele, ztratili jsme se,“ konstatoval, když ani on neviděl doprovodnou loď.

„Dokážete nás dovést do přístavu i bez Barakudy?“ zeptal se podmračeně Rafan.

„Když mě nakrmíte, tak jo.“

„Dobře víte, jak na tom jsme. Vždyť je i ve vašem zájmu se co nejdřív dostat na břeh.“

„To je fakt. Snad to zvládnou. Hele, vem to za mě a udržuj kurz. Já jdu odpočívat, abych to vydržel.“

Rafan vzdychl a posadil se ke kormidlu. Nedělal si o tloušťkových schopnostech iluze, ale snad aspoň trefí do přístavu. Po východu slunce se zvedl vítr a loď zrychlila. K obědu Sváta přinesl kamarádovi jablko a přišel ho vystřídat. Obloha se nevlídně zatáhla a vítr nárazově škubal plachtami. Barakudu nezahlédli. Pozdě odpoledne zavládl klid, jen vlny přetrvávaly i v bezvětří.

K večeri už nezbylo nic. Námořník byl nevrlý a tekutina ze soudků se přelévala do jeho břicha o to rychleji. Děti se mu raději klidily z očí, aby nemusely poslouchat nářky a nadávky.

Sváťovi začalo být nevolno, jak se loď v bezvětří kymácela na vlnách všemi směry. Nakonec se mu přece jen podařilo na chvíli usnout. Probudil se tvrdým dopadem na podlahu. Pokoušel se postavit, ale úhel podlahy se stále měnil. Málem znovu upadl, Rafan ho však zachytil a podržel. Všude byla tma, házelo to s nimi od stěny ke stěně. Schůdky našli jen po hmatu. Venku zuřila bouře, burácel víchr i hrom a vysoké vlny pohazovaly lodí. Pod svitem blesků se klukům podařilo vyšplhat na palubu. Kolem nich se valila voda a kymácení lodi jim téměř znemožňovalo pohyb.

Rafan zapnul kapsu s tulíkem na oba knoflíky a z úchyty na stěně vyhákl klubko lana, které Hanka používala na sušení prádla. Jeden konec si přivázal kolem pasu, druhý hodil Sváťovi, aby udělal totéž. Oba se opatrně propracovávali na záď ke kormidlu. Franta Soudek tam nebyl. Kormidelní kolo se točilo bez kontroly všemi směry. Rafan se ho pokusil ustálit, ale bylo to nad jeho síly. Vtom dorazil prudký větrný poryv, rozerval největší plachtu a v následujícím okamžiku praskl stožár. Zlomená část chvilku balancovala přes

zábradlí, potom se nadul cár plachty, prasklo lano a stožár se překotil do moře. Uvolněná část lana švihla Sváťu přes hlavu a spolu s plachtou přepadl přes vylomené zábradlí do vln. Rafan se vši silou držel kormidla, ale když mu uvázaný provaz prudce stáhl žaludek, omotal smyčku kolem hlavice u zábradlí. Vtom se přes loď převalila ještě mohutnější hora vody, hlavice povolila a Rafan cítil, jak ho vlna splachuje z paluby. Dál už kolem něj nebylo nic než voda. Začal k sobě přitahovat provaz a nahmatal tělo kamaráda. S hrůzou zjistil, že je v bezvědomí. Objal ho zezadu a snažil se udržet jeho hlavu nad vodou. Po krátkém zápasu s vlnami ucítil, jak se Sváťa pohnul a začal kašlat a zvracet. Loď se od nich vzdalovala. Boj s rozbouřeným vodním živlem byl vysilující.

I Hanku vyhodily vlny z postele. Uhodila se o stolek. Chvilku dezorientovaně tápala, ale další náraz ji vzpamatoval. Natáhla si kalhoty a stejně jako kluci se vypravila zjistit, co se děje. Nejdřív nahlédla do sousední kajuty. Kamarádi tu nebyli. Vyrázila tedy k výlezu na palubu. Než se jí povedlo vyšplhat po kluzkých a neustále zaplavovaných schodech nahoru, byla kompletně mokrá a potlučená. Blesk ozářil loď a Hanka nevěřila vlastním očím. Ze stožáru zbyl jen ostrý pahýl a jejich kocábka se nekontrolovaně zmítala ve vlnách. Opatrně postupovala až na zád. Nikdo nikde. Nebyl tu ani námořník, ani Rafan, ani Sváťa. Ohlédla se a spatřila, jak se na ni rítí masa vody. Zaklínila se do kormidla všemi končetinami a lapala po dechu. Jsem tu sama, uvědomila si překvapeně. Co se jim stalo? Kam se poděli? Z boku se k ní valila další hora vody. Nadechla se a snažila se udržet na místě. Co když...? Zaplavila ji vlna paniky. Vlastní nebezpečí nebylo nic proti představě, že se něco přihodilo klukům.

„Nepanikař, uklidni se,“ ozval se v její hlavě známý hlas.

Byl pro ni jako světýlko v temnotě: „Plame, všichni zmizeli, umřeme tady, utopíme se.“

„Nesmysl. Přestaň se klepat a dobře se drž. Zkus najít Svátův komunikační krystal. Říkala jsi, že je jako zářivě zelená slza. Až se přežene vlna, tak to zkus.“

„Vidím ho, já ho vidím, on žije.“

„Dokážeš mě na chvílku přijmout do svého krystalu?“

„Nevím. Zkusím to. Pojď ke mně.“

Do její mysli vstoupila dračí osobnost. Ačkoliv tu s ní Plam ve skutečnosti nebyl, ohromně se jí ulevilo. Už nebyla sama. Přihnala se další vlna. Hanka křečovitě svírala kormidlo a málem necítila ruce.

„Rafan taky žije, ale oba jsou dost daleko od lodi,“ oznámil jí drak.

„Jak to víš?“

„Už jsem přece s Rafem jednou mluvil, nepamatuješ? Umím tvým prostřednictvím najít jeho krystal.“

„On má taky krystal?“

„Pro dračí oči má každý jedinec se sedmým smyslem svůj krystal.“

„A co mám dělat? Sotva se držím, nedokážu jim pomoci.“

„Možná by ses mohla pro jistotu něčím přivázat. Přece jen by bylo lepší, kdybys zůstala na palubě. Loď vypadá bytelně a žádná bouře netrvá věčně.“

„Je to hrůza, tolik se o ně bojím...“

Rafan kuckal a prskal vodu, protože se pokusil nadechnout v nevhodný okamžik. A to mi siréna slibovala, že budu umět dýchat pod vodou, pomyslel si.

„Musíš dýchat jen uvnitř sebe a ne vdechovat vodu,“ napověděl mu v myšlenkách tulíkův hlas, „já to taky umím. Je to docela fajn, když je jeden zapnutý v kapse a celou dobu je pod hladinou.“

Rafan se zkusil zařídít podle tulíkovy rady. Fungovalo to. Svého přítele s námahou držel nad vodou, o plavání k lodi však nemohla být řeč. Když se zablýsklo, uviděl loď zase o kousek dál. Napadla ho jediná věc, kterou by mohl udělat. Ponořil obličej pod vodu a zavolal o pomoc. Sice pochyboval, že ho nějaká siréna v tomhle bouřlivém počasí uslyší, ale zkusit to musí. Nic dalšího pro jejich záchranu momentálně vymyslet nedokázal. Znovu zkontroloval kamaráda. Sváťa sice dýchal, ale nespolupracoval. Stále ho musel držet, což bylo značně vyčerpávající.

Najednou ucítil, jak se o něj něco otřelo. Snad to není žralok, vyděsil se. Před ním se ale vynořil čumák delfína. Opatrně se ho chytil za ploutev. Delfín velice obratně oba trosečníky táhl směrem k lodi.

Zdálo se, že bouře začíná trochu polevovat. Hance se konečně podařilo vstát a najít vhodný kus provazu, kterým se zajistila. Vlny přestaly divoce přepadávat z různých stran jedna přes druhou a srovnaly se do dlouhých oblých hřbetů. Marně se rozhlížela po hladině. Kdyby nebylo Plama, asi by si trosečníků nevšimla.

„Blíží se k lodi, spusť jim z paluby žebřík nebo lano,“ řekl drak a vytratil se z jejího krystalu. Komunikační spojení se přerušilo, ale Hanka se mezitím vzpomínala a konečně začala uvažovat prakticky. Blesky ještě stále křížovaly oblohu, ale už ne přímo nad hlavou. Pak zahlédla plavce s delfínem. Musela napnout všechny síly, aby dokázala překloupat přes zábradlí stočený provazový žebřík nacucaný vodou. Všimla si, že Rafan se Sváťou zachází jako s pytlek brambor. Shodila tedy dolů ještě i lano, na kterém uvázala smyčku. Dost se zapotila, než se jí podařilo s Rafanovou pomocí vytáhnout bezvládného kamaráda na palubu. Bouře se vzdalovala, ale vlny přetrvávaly.

Rafan přeřezal provaz, který ho poutal se Svátou, a rozeplnul kapsu s tulíkem. „Dokážeš poprosit delfína, aby se poohlédl, zda kolem není ještě nějaký další živý člověk?“ požádal maličkého přítele. Ten zaprskal, dvakrát kýchl a přikývl.

Hanka zatím prohlížela Svátu a našla na jeho hlavě velkou bouli. Jinak žádné vážnější zranění neměl. Zajistila jeho tělo, kdyby ještě přišla nějaká vlna, a otočila se k Rafanovi. Starší kamarád upřeně zíral přes zábradlí, a když přistoupila, ukázal na hladinu. Delfín k lodi vlekl tělo malého kluka. Hanka opatrně slezla dolů a přetáhla vyčerpanému plavci smyčku do podpaždí. Rafan táhl, ona tělíčko zesponu nadlehčovala, až ho dostali na palubu. Chlapec se nahoře posadil a složil hlavu do dlaní. Vtom se objevil druhý delfín s dalším úlovkem. Tentokrát se jednalo o mladého muže. Když ho vylovený kluk uviděl, zázračně ožil a snažil se pomáhat při záchraně. Nebylo to ale zapotřebí. Muž měl dostatek sil, aby sám vyšplhal na palubu. Objal chlapce a plakal úlevou, že se jeho mladší bratr neutopil.

„Odkud vás to spláchno?“ zajímal se Rafan.

„Z Barakudy. V podpalubí se nám utrhla náklad, loď se položila na bok a začala se potápět. Námořníci nachystali záchraný člun, ale když jsme se do něj spouštěli, přišla děsivá vlna a oba nás spláchno do moře. Už jsme se nedokázali dostat zpět,“ vysvětloval muž, „ještě, že nás ti delfíni dotáhli k vám. Je to jako zázrak.“

Dole pod lodí se ozvalo delfíni zaskřehotání. Dva mořští savci dotlačili k lodi soudek, kterého se držel kulatý námořník.

„Zaslouží si své jméno,“ s úsměvem konstatoval Rafan, když spouštěl lano, aby se muž dostal na palubu. Navzdory tomu, že Franta Soudek už dva dny nejedl, vyšplhal nahoru vlastními silami.

„Nikoho dalšího už nenašli,“ tlumočil tulík delfíni švitoření. Poděkovali svým zachráncům a začali uklízet spoušť na palubě. Bylo by otrava zakopnout a znovu skončit dole v moři. Bouře utichla a rozednilo se.

„Podívejte, břeh je na dohled,“ ukázal Franta Soudek k obzoru. Jenže loď byla plná vody, bez stožáru a bez plachty.

„To je v pohodě, vodu vyčerpáme,“ kývl námořník na Rafana a oba zmizeli v podpalubí. Za chvíli se díky ručnímu čerpadlu začala valit voda pryč z vnitřku lodi.

Hanka s úlevou sledovala, jak mraky tvoří v dálce už jen úzkou temnou krajku. Šla se podívat do kajut a přinesla na palubu deky. Byly sice vlhké, ale ne mokré. Dvě podala muži a zachráněnému chlapci, který se klepal zimou a nejspíš i prožitým šokem. Do další zabalila Svátu. Pak skočila zkontrolovat zásobu pitné vody a přinesla nahoru celý korbel. Zachránění se vděčně napili.

„Je mi líto, ale k snědku nemáme vůbec nic,“ omluvila se za nedostatek pohostinnosti, „až se trochu uklidní vlny, pokusím se uvařit alespoň čaj.“

„Nedělej si s námi starosti, jsme rádi, že jsme naživu,“ usmál se na ni mladý muž, který do obou dek zabalil svého třesoucího se malého bratra a tiskl ho celou dobu k sobě.

Hanka omyla Svátovi obličej a zkusila mu trochu vody kápnout do pusy. Zasténal a začal se probírat. Po chvíli se s její pomocí posadil. Dala mu ještě jednou napít.

„Asi budu zvracet,“ řekl a pokusil se postavit a dojít k zábradlí. Pomohla mu a držela ho, aby nespádl do neklidného moře.

„Tak to nejhorší jsme vypumpovali,“ oznámil Rafan, když se vynořil z podpalubí. „A koukám, že vy taky,“ zašklebil se, když viděl, jak jeho mladší kamarád zvrací. Posadil se vyčerpaně u kormidla, které jim teď bez plachet

k ničemu nebylo. Hladina se uklidňovala a nad hlavu se jim nasunul pás modré oblohy.

„Kdes nechal Frantu?“ divila se Hanka.

„Došly mu síly, zrovna když šel kolem své kajuty. Zapadl tam, svalil se na postel a usnul.“

„Máš představu, jak se teď dostaneme na břeh?“ zeptala se s obavou.

Pokrčil rameny: „To nemám. Leda jestli něco napadne Frantu, až se vzbudí.“

Najednou se z pásu modrého nebe vynořilo slunce. Hanka se rozhodla rozložit vlhké deky po palubě, aby uschly, a všimla si, že se i zachráněný chlapec konečně přestál třást.

Rafan jí náhle přestal pomáhat s dekami a zahleděl se do prázdna. Ani nezaznamenal, jak na něj ostatní nechápavě zírají. Do mysli mu značnou silou vstoupily obrazy symboličtiny. Pokud tomu správně rozuměl, bytost, která uslyšela jeho volání a poslala delfíny, nyní žádala, aby za ní hned přišel do vody u lodi. Jako v mátohách si zul boty a před nechápavými pohledy ostatních se jal šplhat po provazovém žebříku k hladině. Tulík na jeho rameni se blesku rychle zahrabal do kapsy u košile.

„Co to děláš, Rafe?“ zeptala se s vážnou obavou Hanka.

„Žádný strach, jdu si jen promluvit s našimi zachránci,“ mávl na ni kamarád a skočil do moře.

Viditelnost pod vodou moc valná nebyla, ale přesto před sebou rozeznal tři sirény. Ta s nejdelšími vlasy mu pokynula a symboličtinou se zeptala, jestli delfíni našli a dopravili k lodi lidi, které hledal.

Usmál se a v plynulé sirénštině poděkoval a ujistil je, že jejich pomoc dorazila včas a že díky nim přežili bouři ještě další dva lidé.

„Ty nepotřebuješ dýchat?“ podivila se druhá siréna.

„Při zasvěcení jsem jako dárek dostal schopnost dýchat pod vodou.“

„To je velký dar pro člověka. Co si pamatuji, a já toho už pamatuji hodně, jen dva lidé před tebou obdrželi podobnou schopnost. Važ si toho.“

„Velice si toho vážím,“ ujistil nejstarší sirénu Rafan, „a ještě jednou děkuji vám i tvorům moře za rychlou pomoc a záchranu mých přátel.“

„A kam máte vlastně namířeno?“

„Než nás zastihla bouře, plánovali jsme dojet do Dubovníku, přístavu, kde je podmořský vyhlídkový tunel.“

„Ano, vím, které místo máš na mysli. Vítr vás poněkud odchýlil z trasy. Dřív než za dva dny se tam nedostanete.“

„Asi to bude trvat déle. Přišli jsme o stožár a naše loď teď nemá pohon.“

Siréna s nejdelšími vlasy se zamyslela.

„Pokud ti teď poskytneme ještě jednu pomoc, bude to podle našich zákonů znamenat, že nám budeš zavázán jednou splátkou. Odhaduji tě na velice nadějného čaroděje, tudíž jsem ochotna ti nabídnout pomoc při dopravě vaší poškozené lodi na určené místo. Za to budeš muset v budoucnosti poskytnout pomoc siréně, která tě požádá o splátku. Asi neznáš naše zákony, takže tě musím varovat, že odmítnutí pomoci by ti u nás vyneslo přísný trest. Dobře si rozmysli, jestli ti naše nabídka stojí za případné potíže se splátkou v budoucnu.“

Rafan byl v rozpacích. Usilovně přemýšlel. Pokud se nedostanou včas do Santareny k zápisu, bude muset navštěvovat jinou magickou školu než jeho přátelé. Už teď je vlastně dost pozdě a kdoví, zda ještě zbyla volná místa. Ale za pokus to stojí. Snad jednou nebude svého rozhodnutí litovat...

„Nemusíš mít obavy, že bychom po tobě chtěly něco nemožného,“ uklidňovala ho jedna ze sirén, když viděla Rafanovu nerozhodnost, „u nás je to běžný druh závazku. Nabídka ctihodné Delfity Marely je pro někoho odjinud velkou poctou. Něco jako je u vás pozvání do rodiny, a zároveň, jak bych to řekla přesněji, vyjádřením důvěry.“

„Omlouvám se. Jen jsem zvažoval naši situaci a možnosti,“ polekal se Rafan, jestli je svým váháním neurazil.

„Neomlouvej se, je moudré přemýšlet o svých krocích.“

„Rozhodl jsem se přijmout vaši pomoc a budu vám zavázán splátkou do budoucna.“

Nejstarší siréna odněkud vylovila malou mušli a rozlomila ji na dvě poloviny. Podala mu jeden kousek bílé lastury.

„Tohle si schovej. Dokud je bílá, nic se neděje, ale když ztmavne, je to upozornění, že tě někdo od nás brzo zkontaktuje a požádá o splátku. Vlastně jsi od nynějška něco jako přítel mé rodiny.“

Instinkt Rafanovi říkal, že této siréně může důvěřovat, ale přesto se obával, co ho díky tomuto závazku potká. Na druhou stranu musel přiznat, že bez pomoci sirén by možná v moři nepřežil ani on, ani Sváta a že je fér, když se jim to někdy pokusí splatit.

„Teď se vrať na loď,“ řekla mu siréna, „pošlu ďasumovce, aby vás dopravil do přístavu. Je ještě mladý a divoký, tak se nepolekejte, pokud to s vámi bude trochu házet. Určitě vás ale bezpečně doveze až na místo.“

„Děkuji, ctihodná Delfito.“

„A jaké je tvoje jméno?“

„Rafael Vron.“

„Tak šťastnou cestu, Rafaeli,“ popřála mu nejstarší siréna a spolu se svými družkami zmizela v kalné vodě.

Vynořil se nad hladinu a uviděl, jak ho všichni vyhlížejí přes zábradlí. Rychle vyšplhal nahoru.

„To je dost, žes vyplaval, musela jsem ostatní držet skoro násilím, aby tě nešli zachraňovat,“ uvítala ho Hanka vyčítavě, „zvlášť když jsem i já měla strach, jestli to tvé dýchání pod vodou opravdu funguje.“

„Jak vidíš, funguje perfektně,“ usmál se a zašilhal na tulíka, který si právě na jeho rameni pečlivě ždímal ocásek. „Mluvil jsem se sirénami. To ony nám poslaly delfíny na pomoc.“

„Vážně? To je paráda,“ ozval se Sváťa. Už se mu do tváří začínala vracet barva.

„Také slíbily, že naši loď dopraví do Dubovníku. Jen prý to asi bude divoká jízda. Nemáme se polekat, až s námi bude řasumovec mávat.“

Sotva to dořekl, loď sebou cukla. Přítomní se chytali zábradlí a všeho, co měli po ruce. Vzápětí se rozjeli téměř neuvěřitelnou rychlostí proti vlnám.

„To teda zírám,“ radostně sledoval brázdu za lodí Sváťa.

Z podpalubí jako zátka z láhve vylétl Franta Soudek: „Co se to sakra děje?“

„Vezeme se do Dubovníku, domluvil jsem podmořskou spolupráci,“ kývl Rafan směrem k vodě.

„U všech mořských řasů! To nemůžeš člověka varovat? Lekl jsem se tak, že to spraví jen dvojitá večeře,“ rozčiloval se námořník.

„Pokusím se uvařit aspoň čaj,“ špitla Hanka a zmizela v podpalubí.

„To je jízda, co?“ kývl Sváťa na zachráněného chlapce. Ten neodpověděl, jen se pokusil o zdvořilý úsměv.

„Nezlob se na něj,“ řekl muž, „má panickou hrůzu z vody. Vůbec nechtěl vstoupit na loď. Jenže na Ostrov volby se člověk jinak nedostane a náš otec trval na tom, že má nadání a že ho tam musím vzít. Vysvětlil jsem mu, že je plavba lodí bezpečná...“

„Tak to je fakt smůla, že vás potkalo ztroskotání,“ přikývl Sváťa, „odkud jste?“

„Z Poluty. Víš, kde to je?“

„Jasně. Jednou jsme se tam byli podívat na závody.“

„Ano. Poluta je místo, kde se provozují snad všechny sporty na světě. Náš otec vyrábí sportovní pomůcky a na bídu si rozhodně stěžovat nemůžeme.“

„Já teď půjdu do druhého ročníku magické školy v Santareně,“ otočil se Sváťa zase na chlapce a podal mu ruku. „Jsem Svatopluk Vron. A ty?“

„Dan Ferelli. U nás v rodině ještě nikdo do magické školy nechodil, tak nevím, co mě čeká,“ promluvil konečně hoch.

„Neztratil jsi při té bouři peněz, který ti dali na ostrově?“ zeptal se ho Sváťa.

„Nevím,“ pokrčil rameny chlapec a sáhl si do kapsy u kalhot. „Neztratil,“ usmál se a ukázal ho Svátovi.

„Půjč mi ho,“ natáhl ruku Sváťa a prohlédl si nápisy na minci. Trochu zklamaně ji ukázal Danovi a jeho velkému bratrovi.

„Santarenu v nabídce nemáte, ale je tu Poluta. Můžeš se zapsat do školy u vás ve městě,“ vysvětloval.

„To je výborné,“ zaradoval se muž, „až bude tohle všechno za námi, pozvu vás do Poluty. Asi nejhezčí je to u nás v době dračích slavností koncem února.“

„Taky se nemůžu dočkat, až tahle cesta skončí,“ vzdychl Sváťa, „mám takový hlad, že co nevidět začnu okusovat vlastní boty.“

Dan se zasmál a na mladém muži se dala vypozerovat úleva, když jeho malý bratr začal mluvit a reagovat na dění kolem. Hanka přinesla konvici s čajem a každému podala hrnek.

„Brr, je hořkej,“ protestoval Sváťa, ale pil.

„Kdybys v minulých dnech nevylízal cukřenku, mohl být sladký.“

„Těch pár drobečků, co zůstalo v cukřence po Frantově návštěvě, by ho stejně neosladilo,“ ohradil se dotčeně.

„Už abychom byli v přístavu,“ vzdychl námořník a nalil si další hrnek čaje.

Síla ďasumovce musela být nevyčerpatelná. Zastavil jen na chvíli v noci. Druhý den před polednem dotlačil porouchanou loď až k přístavnímu molu, a aniž se onen zvláštní přítel sirén ukázal na hladině, bez jediného šplouchnutí zmizel, jako by ani neexistoval. Námořník s Rafanem přeskočili na molo a loď důkladně přivázali.

Zachariášova finta

Tak jsme v cíli, mládeži, přesně jak jsem slíbil, takže vystupovat,“ zahalekal Franta Soudek, když opřel o palubu spojovací lávku. Nikdo si jeho „řeci moc nevšímal a všichni spěchali na břeh. Až k nim voněla pečená ryba od nejbližšího stánku.

„Počkat,“ zadržel je Rafan, když se chtěli vrhnout na jídlo, „kolik stojí použití veřejné brány do Santareny?“

„Nevím to přesně,“ řekl Ferelli starší, „ale odhaduji tak třicet tolejrů.“

„Proboha! Tolik?“ užasla Hanka. „A my si za měsíc vydělali jen čtyřicet pět. A pět jsme utratili na ostrově.“

„Tak ať bránou projde jen Rafan a půjčí si u Zachariáše. V nejhorším si to pak u něj odpracujeme,“ navrhl Sváťa.

„Jenže to nepůjde,“ zamítl jeho nápad Ferelli, „bez doprovodu dospělého vás projít nenechají.“

„Tak pošleme tady Frantu,“ napadlo Hanku.

Námořník vykulil oči a zašermoval rukama: „Ne, ne, já u vás skončil. Prachy, jak slyším, nemáte, takže já jdu navštívit kamarády v hospodě. Snad mi někdo z nich zaplatí aspoň oběd. Mějte se skvěle a tak dále, Franta Soudek se s vámi loučí.“

Než mohli cokoliv říct, otočil se na podpatku a uháněl k hospodě rychlostí, kterou by od něj nečekali.

„Hm, Frantu zdá se nepošleme,“ pokrčila rameny Hanka, „už nám zbývá jenom pan Ferelli.“

„Já ale Santarenu vůbec neznám,“ ošival se muž.

„To je to nejmenší,“ řekl Rafan, „všechno vám vysvětlíme, do písku můžeme namalovat plánek. Horší bude přesvědčit Zachariáše, aby vás vyslechl. Pokud se vám podaří vysvětlit mu naši situaci, všechno bude v suchu.“

„Je tu ještě jedna možnost,“ nepřestával Ferelli hledat vhodnější variantu, „na své jméno si mohu zažádat o půjčku. Za tři čtyři dny bychom mohli mít prostředky na to, abychom bránou prošli všichni.“

„Tři čtyři dny?“ zavrtěl nesouhlasně hlavou Rafan. „To je moc dlouho, potřebuji být v Santareně dřív, jinak nestihnu zápis do školy.“

„Udělej to pro ně,“ zatahal svého dospělého bratra za košili Dan, „já tu s nimi zatím počkám.“

„Dobrá,“ rezignoval muž, vzal si nabízené peníze a vyrazil k veřejné bráně. Ještě jednou si zopakoval všechny pokyny, které od dětí obdržel, a vydal se na cestu.

„Klika, že tu není takový nával jako minule,“ řekl Sváta a snažil se nevidět všechny dobroty, které se kolem prodávaly. Rafan se nad ním smíloval a koupil velikou suchou bagetu, kterou rozdělil na čtyři díly. Hanka si dvakrát kousla, pak prohlásila, že se jí asi scvrkl žaludek a dala zbytek Svátovi. Ten se blaženě vrhl na čerstvé pečivo. Posadili se na lavičku. Nezbyvalo jim než čekat.

„A co když zabloudí a nenajde Domov snů?“ strachoval se Sváta.

„Neboj se, brácha si dovede poradit, co nevidět bude zpátky,“ uklidňoval ho Dan.

Po dvou hodinách z nich konečně nervozita spadla.

Z brány vystoupil Zachariáš. Děti ho radostně objímaly a trpaslík je dobrácky poklepával po zádech a zubil se.

„Doufám, že jsi na našeho posla nevzal sekeru,“ dobíral si ho Sváťa.

„Sekeru ne, jenom takový malý nožík. Myslím, že jsem ho ani nevydělil,“ mrkal na ně spiklenecky trpaslík.

„Nožík, jo?“ polkl těžce Ferelli. „Držel mi meč u krku a podezíral mě, že jsem vám ublížil.“

„Se to vysvětlilo, ne?“ dobromyslně se ušklíbl Zachariáš a podal Ferellimu malý váček převázaný provázkem.

„Tohle je pro vás na cestu do Poluty. Jak jsem pochopil, taky jste o všechno přišli. Tady totiž půjčují peníze na neuvěřitelně zlodějskej úrok. A ještě jim to trvá skoro týden.“

„Ale to nemůžeme...“ zakoktal se Ferelli.

„Copak jste se právě nepoučil, že trpaslíkům se neodporuje?“ zaškaredil se na něj Zachariáš. „Berte a koukejte zmizet. My taky pospícháme.“

„A vy, ztracené ovečky, hybaj do Santareny!“ houkl trpaslík na Rafana, Hanku a Sváťu a šel zaplatit průchod bránou.

„Jsme vašimi dlužníky,“ řekl Ferelli.

„Přijedte nás navštívit do Poluty,“ usmíval se při loučení Dan.

„Takže Vrona vyhmátlo oko Bdělých?“ chechtal se trpaslík, když mu líčili, jak a proč do téhle šlamastyky spadli.

Nakonec společně prošli bránou a přivítalo je důvěrně známé město.

„Tak, mládeži, co nejdřív? Jíst, nebo k zápisu do školy?“ obrátil se na ně jejich vousatý průvodce.

„K zápisu,“ zazněly dva hlasy.

„Jíst,“ snažil se je přehlušit ten Sváťův.

„Dobře, tak nejdřív ke škole,“ kývl Zachariáš a nasadil ostré tempo k nejbližší zkratce.

Před zápisovou halou byla fronta a lidé v ní neklidně přešlapovali. Postavili se za posledního a poslouchali, co se povídá.

„Už prý mají jen poslední tři místa,“ nesla se šeptanda zepředu.

„To by byla fakt smůla,“ nakukovala nepokojně Hanka přes ramena čekajících.

Ještě o kousek postoupili. Před nimi se tlačilo pět zájemců, když se ve dveřích síně objevil ředitel školy Sirten Bellaso a oslovil je.

„Je mi líto, vážení, už máme plnou kapacitu žáků. Ale vy, kteří tu momentálně stojíte, se můžete přihlásit alespoň jako náhradníci, kdyby někdo vypadl.“

„A jaká je pravděpodobnost, že někdo vypadne?“ zeptal se muž před nimi.

„Bohužel jen nepatrná.“

„Jasně, jak jinak!“ zavrčel jeden čekající a vystoupil i s dcerou z řady. „My se radši přihlásíme jinam.“

Pak ještě opustili místo rodiče se synem a před vchodem zůstali tři zájemci. Rafan byl z nich poslední.

„Jen se přihlas,“ postrčil ho Zachariáš a jeho velká ruka chytila Svátu za rameno, „a ty počkej se mnou venku.“

„Ty s námi nejdeš?“ podivila se Hanka a přemýšlela, jestli trpaslík náhodou nemá kvůli něčemu zakázaný vstup do síně.

„Já na ty magický srandičky nejsem zvědavěj,“ odsekl trpaslík a postrčil ji za Rafanem. Pak popadl Svátu za ruku a přitočil se s ním k hloučku, který diskutoval s ředitelem školy. Jedním okem zkontroloval, jestli jsou Rafan s Hankou už uvnitř, a když viděl, že ano, přistoupil blíž k řediteli.

Jedna obyčejně oblečená žena na něj stále dotírala svými dotazy: „A když se ukáže, že někdo na vaše požadavky nestačí a musí ze školy odejít, co potom má? Dá se takový pobyt uvádět jako dosažené vzdělání?“

„Všechny dotazy vám zodpoví vaše školní hodinky. Stačí jen dotknout se jich prstenem a zeptat se,“ odpověděl Bellaso zdvořile, ale bylo vidět, že ho dotazy obtěžují.

„Prý vaše škola vychovala několik kouzelníků, kteří později získali tulíka, je to pravda?“ nadhodil Zachariáš otázku nejvlídnějším tónem, jaký svedl.

„Ano, to je pravda,“ otočil se k němu se zájmem ředitel, protože na tohle téma hovořil pravidelně a rád. „Absolventi naší školy mají vynikající úroveň a někteří z nich získali po-

volení k osvojení tulíka. Musím skromně dodat, že většina si ho opravdu osvojila. Naši žáci jsou v těch nejlepších a nejkoušenějších rukou.“

„To je škoda,“ promnul si vousy Zachariáš.

„Prosím?“ nepochopil jeho poznámku ředitel.

„Říkám, že je škoda, že je můj svěřenec až jako třetí náhradník. On totiž už tulíka má, jenom mu chybí náležité vzdělání. Zdálo se mi, že vaše škola by mu mohla poskytnout to nejlepší. Bohužel jsme se sem dřív nedostali. Asi budeme muset najít nějakou jinou školu, kde odchovali kouzelníky pečující o některého z těchto vzácných průvodců čaroděje.“

„Má tulíka, a ještě není kouzelník?“ zbystřil pozornost ředitel. „Opravdu se to stalo? Něco podobného jsem sice zaslechl, ale nevěřil jsem, že je to možné. Vskutku je to on?“

„Jasně. Zachránil tulíkovi život a tulík už u něj zůstal,“ neudržel se Sváťa, aby taky něco neřekl, „chtěli, aby ho vrátil do rezervace, ale tulík ho odmítl opustit. Tak se teď brácha kvůli tomu musí stát kouzelníkem.“

„Aha, rozumím. To je velmi, velmi zajímavé,“ usmál se ředitel.

„Škoda že jsme nepřišli včas,“ zesmutněl Sváťa, „brácha moc toužil dostat se do stejné školy jako my. Kvůli tulíkovi nemůže zůstat bez vzdělání ani čekat další rok. Bude si muset najít jinou školu.“

„Uznávám, že sourozenci by měli zůstat pohromadě. To je zapeklitá situace. Ale víte co, podívám se, zda by se našlo nějaké řešení téhle nešťastné záležitosti. Do tří dnů vám dám vědět, jestli bude moci zůstat v Santareně, nebo ne. Myslím, že by ten chlapec opravdu potřeboval získat to nejlepší vzdělání. Poradím se se školní radou a v každém případě se vám ozvu. Zatím prosím vydržte a nezapísejte ho jinam, ano?“

„No, tři dny nás snad nezabijou,“ přikývl po krátkém zaváhání Zachariáš, „jste moc laskav, že vás neobtěžuje zabývat se takovou drobností.“

„Vždycky mám na mysli především dobro dětí,“ usmál se ředitel oslnivě na kolemstojící, „teď mě prosím omluvte, mám ještě jisté povinnosti, které musím osobně vyřídit, než znovu začne škola.“

„Tak pojď,“ řekl tiše trpaslík Svátovi, „udělali jsme, co se dalo. A hele! Koukám, že už se zapsali.“

Ode dveří na ně mávala Hanka s Rafanem.

„Nezoufej, třeba se stane zázrak,“ utěšovala dívka smutného Rafana.

„Smůla, že na zázraky nevěřím,“ ušklíbl se a pohladil tulíka, který se mu konejšivě tiskl ke krku, „tolik jsme se snažili, a nakonec jsme přišli pozdě o pět lidí. To je vážně k vzteku.“

„A na intriky věříš? A na lidskou touhu být středem pozornosti?“ zeptal se trpaslík.

„Jistě. Jenže to není žádný zázrak.“

„Možná ne, možná ano,“ ušklíbl se Zachariáš, „vsadím slavnostní večeři proti suché housce, že ti do tří dnů přijde oznámení, že jsi přijat na školu v Santareně.“

„To myslíš vážně?“ podíval se Rafan na trpaslíka se směsicí nedůvěry a naděje.

„Smrtelně vážně,“ usmál se potouchle Zachariáš a mrkl na Svátu, „a teď pojďte domů, ať neumřete hladu.“

Hned po jídle a koupeli děti odpadly a spaly nepřetržitě až do oběda dalšího dne. Hanku probudilo cukání přívěsku, což byl neklamný signál, že s ní chce mluvit její dračí přítel.

„Copak je, Plame? Děje se něco?“ navázala okamžitě kontakt.

„Jen mě zajímá, jestli jste v pořádku.“

„Teď už jsme naprosto a dokonale v pohodě. Jen jsme v Dubovníku nechali u mola poškozenou loď. Snad si s tím Vron poradí, až bude zase v kondici. Jak mu je?“

„Ještě stále je bez magie, což znamená, že je téměř na umření. Ale neboj se, matka říká, že ho to přežde. Má o vás starost a vyčítá si, že byl neopatrný. Jsem rád, že pro něj mám dobrou zprávu. Tak se mějte fajn,“ řekl drak.

„Ty taky,“ mentálně ho pohladila Hanka a pak se slastně protáhla v pohodlné posteli. Bylo skvělé se takhle dosyta vyspat. A ve společném pokoji určitě čeká i něco dobrého k snědku. Oblékla se a vyběhla z ložnice. Rafan už byl vzhůru a hrál si s tulíkem. Zauzloval tkaničku od bot, potom hodil přes tulíka ručník, aby nic neviděl, a tkaničku schoval. Tulík ji okamžitě začal hledat, a jakmile ji objevil, hbitě rozvázal všechny uzly a snažil se být hotový dřív, než Rafan zauzluje další šňůrku.

„Jdeš akorát na oběd,“ usmál se Rafan, „dnes máme smažený květák.“

„Opravdu? Ňam, po tom bych se utloukla. Myslím, že dneska sním i Svátovu porci.“

„Já tě slyším, Hanko! Být tebou, tak takové věci ani neříkám nahlas,“ ozvalo se z ložnice jejich mladšího kamaráda.

„Prima,“ přistoupila dívka k troubě s jídlem, „můžeme servírovat.“

Po obědě projevil tulík zájem hrát si i s Hankou. Snažil se jí zacuchat vlasy a nenechat se při tom polapit. Byl neuvěřitelně šikovný a Hanka ho podezírala, že je to pro něj něco jako trénink rychlosti.

„Říká, že máš pravdu,“ oslovil ji Rafan.

„Cože?“

„Plavík říká, že máš pravdu, že se takhle snaží trénovat svou hbitost. Taky řekl, že tě má rád.“

„To je od tebe moc milé, mrňousku,“ pomazlila se s tvořečkem, který se od ní konečně nechal chytit.

„Nepůjdeme odpoledne do knihovny?“ dožadoval se Sváťa.

„Ty už zase nemáš co číst?“ podivila se Hanka.

„No, hlavně bych se rád koukl do oddělení magické teorie. Teď po ukončení první třídy nás tam pustí.“

„Já bych si šla raději zalétat na prkně, dokud je hezky. Do knihovny můžeme třeba zítra. Co ty na to, Rafe?“

„Taky bych si zalétal, ale ve městě je létání zakázáno a v areálu bychom nechali zbytek peněz, co máme. Asi bychom se měli zamyslet nad tím, jak jimi plýtváme.“

„Plýtváme?“ podívala se po něm Hanka s kyselým obličejem.

„Představ si situaci, kdyby Vron a dračice zmizeli z našeho života a my bychom si najednou museli poradit sami. Možná by nás škola učila bezplatně. Ale dokázala by sis vydělat na jídlo a ubytování? Nebo by ses vrátila do dětského domova?“

„Dětský domov už nikdy!“ V téhle věci měla Hanka jasno.

„Takže bys někde po večerech a nocích myla nádobí nebo uklízela a ráno pak hupky dupky do školy?“

„Asi ano. I když si neumím představit, jak bych stíhala úkoly, kdybych někde musela makat. To by se mi fakt nelíbilo. Proč nás sakra nutíš přemýšlet o takových nepříjemných věcech?“

„Mám pocit, že nás Vron moc rozmazluje. Jednou přijde den, kdy za nás přestane platit, a my bychom měli uvažovat o tom, jak se postavit na vlastní nohy. Co chceme v budoucnu dělat? Čím se budeme živit?“

„Co tě to najednou popadlo klást takové otázky?“ mračila se Hanka, ale pochybnost byla zaseta. Chtě nechtě se zamyslela nad tím, co umí a co by chtěla za pár let dělat.

„Promiň,“ pokrčil omluvně rameny kamarád, „asi mě ovlivňuje to, co jsem dostal při zasvěcení. Potřebuji teď o věcech víc přemýšlet.“

„Pojďme tedy do knihovny,“ vzdychla Hanka, „tu máme díky škole zadarmo.“

Rafan jí položil do vlasů tulíka. Proti své vůli se musela usmát a zahrnala myšlenky na nejistou budoucnost. Teď jsou tady, nic jim nechybí a ještě mají prázdniny, venku je nádherný den a není záhodno si ho kazit špatnou náladou.

„Hele, Plavíku,“ přendala se smíchem malého tvorečka na Svátovu hlavu, „hnízda z vlasů si trénuj na někom jiném.“

Třetí den po jejich návratu se rozbalila rulička pergamentu, který dostal Rafan při zápisu do školy. Na dosud prázdné ploše se náhle objevilo úřední sdělení:

Oznamujeme vám, že Rafael Vron byl přijat na magickou školu v Santareně. V kanceláři budovy, kde probíhal zápis, si laskavě vyzvedněte školní hodinky, pomocí kterých zjistíte všechny další potřebné informace. Po jejich převzetí se na Rafaela Vrona vztahují všechna práva i povinnosti žáka této školy. Sirten Bellaso

„Tak se to povedlo,“ rozzářila se Hanka, „dlužíš Zachariášovi suchou housku.“

„Jupí, máme nového spolužáka,“ zajásal Sváta. Za očásek vytáhl tulíka z pytlíku oříšků a podal ho Rafanovi. „Dneska se ruší hry, sportování i knihovna a jdeme vyzvednout hodinky.“

Rafan střídavě upíral oči na pergamen a na kamarády: „Já tomu nemůžu uvěřit. Zachariáš měl pravdu. Vážně dokázal ředitele přesvědčit, aby mě přijal.“

Děti nelenily a okamžitě vyrazily do města. Netrpělivě přešlapovaly před kanceláří, kde jejich kamarád vyřizoval formality. Když se vrátil, jeho ruku zdobily šedomodré školní hodinky.

„Tak ukaž,“ dožadoval se Sváťa.

Po dotyku prstenu se nad hodinkami zavlnila sličná siréna s dlouhými zelenými vlásky.

„Zeptej se na něco, třeba na to, kolik žáků bude ve vaší třídě?“ naváděl ho Sváťa.

„A proč?“ podivil se Rafan.

„Jen tak. Zeptej se.“

„Tato první třída má dvacet tři studentů,“ zpěvavě odvětila hodinková siréna.

„Ten trpaslík je vážně koumes,“ řekl uznale Sváťa, „nevěřil bych, co zmůže pár obyčejných slov.“

„On přece ředitele nepřemlouval, aby mě přijal. Nebo jsi nám neřekl všechno?“ zadíval se podezíravě na mladšího kamaráda Rafan.

„Naopak. Zachariáš řediteli řekl, že si budeš muset najít jinou školu. Jenže před tím mu nasadil do hlavy, jaká to bude pro školu reklama, když bude mít mezi svými studenty jednoho, který má osvojeného tulíka.“

„To ale nebylo moc férové vůči ostatním,“ přestal se usmívat Rafan.

„Co blázníš? Kvůli tobě přece museli přijmout i ty dva náhradníky, co stáli před námi. Další dva, kteří by neměli šanci se sem dostat, dnes obdrželi stejně radostnou zprávu jako ty. To je skvělé, ne?“

„Upřímně řečeno,“ usmál se zase naplno Rafan, „je to zázrak.“

„Tak pojďte!“ kývla na ně Hanka.

„A kam?“

„No přece za Zachariášem. Zaslouží si, abychom se s ním o tu radost podělili.“

„Jasně,“ rozzářil se Rafan, „musím se ho zeptat, jakou suchou housku má nejraději.“

Trpaslík se upřímně radoval s nimi. Rafanovi doporu-

čil, ať si suchou housku strčí někam, že on, Zachariáš, jim vystrojí takovou hostinu, na kterou budou vzpomínat celý školní rok.

Dva dny po večeri se Zachariášem, u které Sváta prohlásil, že je absolutně přejedený, se objevil Vron.

„Jsi zpátky?“ zaradovala se Hanka a běžela ho obejmout.

„Moc se omlouvám za problémy, do kterých jsem vás dostal,“ řekl kouzelný džin, „pokusím se vám to vynahradiť.“

„To není třeba,“ mávla rukou Hanka, „vlastně jsme si uvědomili, jak je skvělé, že můžeme studovat a nepřemýšlet nad tím, jak zaplatit jídlo a bydlení. O ostatním nemluvě. Vyříd' své paní, že si toho vážíme.“

„Potěší ji to.“

„Taky jsme ale zjistili, jak jsme bez tebe bezradní a nepřipravení na život. Nevím, jak bychom si sami poradili.“

„Pro jistotu nechám u Zachariáše prostředky, které by vám umožnily absolvovat školu, i kdybych s vámi nebyl, a něco navíc pro každý případ.“

„To víš, že Rafa přijali na školu?“

„Vím, Plam mi vždycky všechno hned řekl. Musím Zachariášovi poděkovat. On byl vždycky liška podšitá, ale tohle zařídil naprosto elegantně.“

„S kým to mluvíš?“ vystrčili kluci nos ze svých pokojů, kde si četli.

„Vrone? To je paráda, že jsi zpátky,“ radoval se Sváta, a dokonce i Rafan se potěšeně usmíval.

Ve zbylém týdnu prázdnin jim Vron dopřával zábavu i sportovní vyžití všeho druhu. Akorát Sváta občas protestoval a raději zůstal doma a četl si. Jednou večer přišel za Hankou s knížkou o magických bytostech.

„Tohle si poslechni, to je zajímavé: Kouzelný džin je bytost, která si odpykává trest za obzvlášť těžké provinění. Musí naprosto ve všem poslechnout svého pána.

Pokud její pán zemře nebo této magické bytosti zadá úkol, který nedokáže splnit, vrací se potrestaná duše zpět do láhve, která slouží jako vězení, a tam čeká, až ji najde nový pán. Během čekání trpí za všechny své hříchy a prožívá největší bolest, kterou kdysi svým jednáním způsobila jiným. Bytost v podobě džina má jen nepatrnou naději, že se vykoupe ze své nekonečně bolestné a beznadějně existence.“

„A dál?“ dožadovala se Hanka pokračování.

„Víc už tady o kouzelných džinech nepišou. Jen tuhle krátkou větu a to, že jsou velice vzácní a že je těžké je najít.“

„Co kdybychom si půjčili nějakou knížku, kde toho píšou o džinech víc?“

„A co si myslíš, že celou tu dobu, co víme, kdo Vron je, v knihovně dělám? Jenže najít něco konkrétního je velice těžké. Tohle je první faktická informace, kterou jsem objevil. Vron o sobě mluvit nechce a Plamovy matky bych se zeptat neodvážil.“

„Zkusím vyzpovídat Plama, jestli něco neví,“ řekla Hanka, „asi bych toho opravdu měla o Vronovi vědět víc, zvláště když mi přísahal. Už jsme zjistili, že Bdělí ho dokážou najít na dálku a že ochránce ho může zneškodnit. Také má do některých míst omezený přístup. Myslíš, že se trápí, i když je s námi?“

„Nevím. Ale asi udělal něco zlého, kvůli čemu si trest zaslouží.“

„A jak víme, že zrovna tahle knížka říká pravdu? Sám jsi přiznal, že o kouzelných džinech existuje málo údajů.“

„Tohle je odborná encyklopedická kniha. Já bych jí věřil.“

„Já ne,“ odsekla Hanka.

„Je to hrozná představa, že ten, koho máme rádi, udělal v minulosti něco strašného...“ pokýval smutně hlavou Sváta.

„Vůbec si to neumím představit,“ řekla tiše Hanka a měla na kamaráda vztek, že s něčím takovým za ní přišel. Ale na druhou stranu, pokud byla informace v knize pravdivá, znamená to, že být kouzelným džinem je sice jeden dlouhý nekonečný trest, ale existuje i možnost se z toho dostat. Pomalu se smiřovala s novými fakty a začala o nich přemýšlet.

„Vron je pro nás pořád zdrojem překvapení, že?“ sebral Sváťa knihu a nechal Hanku jejím myšlenkám.

Hanka o tom dumala celý zbytek prázdnin. Před časem Vronovi nabídla důvěru a přátelství. Ptala se sama sebe, zda mu stále ještě důvěřuje. Představila si to nejhorší, co dokázala, jak mučí lidi a vraždí děti. Mohl se změnit teď, když musí plnit příkazy toho, kdo našel jeho láhev? Lituje toho? Určitě ano, vždyť sám řekl, že kdysi udělal velkou chybu. Nakonec zjistila, že mu důvěřuje. Nějaký vnitřní instinkt jí napovídal, že ta důvěra je oprávněná. Ať je to, jak je to, ona bude na jeho straně. Jen by potřebovala trochu víc informací...

Zase do školy

Anajednou tu byl první školní den. Oblékli si slavnostní šaty, vzali zavazadla a vyrazili společně ke školním bránám. Hanka i Sváta se rozhodli využít možnosti bydlet společně s mladším sourozencem, který chodí do první třídy a musí být ubytován ve škole.

„Tak jdeme na to, prvňáčku,“ dal Sváta staršímu kamarádovi přednost při vstupu do školní kabinky.

„Přeješ si rodičovský doprovod?“ zeptal se Rafana Vron.

„Určitě,“ překvapil Vrona svou odpovědí Rafan, „když jde jeden do první třídy, potřebuje někoho dospělého jako oporu.“

„Jak si přeješ,“ usmál se kouzelný džin a nastoupil k nim.

Školní amfiteátr se zaplnil žáky a doprovázejícími. Úvodní proslov ředitele a jeho zástupkyně se zdál Hance stejný jako loni. Po oficiálním přivítání většina žáků zmizela na hostinu, ale Hanka se Svátou čekali, až Rafan projde úřadováním. Musel zažádat o povolení chovat ve škole tulíka a o povolení vzít si do pokoje starší sourozence, i když tentokrát to byli sourozenci spíš mladší.

„No konečně,“ oddechl si Sváta, když společně vyrazili do zahrady, kde se podávalo pohoštění. Vron jim popřál

šťastné vykročení do školního roku a opustil je. Tulík vyšplhal Rafanovi na hlavu, aby měl lepší rozhled, a od té chvíle neměli na hostině chvilku klidu. Pořád se kolem rojili lidé, kteří chtěli tvorečka aspoň zahlédnout. Přicházeli spolužáci se žádostí, aby si ho mohli pohladit nebo podrbat. Po čase byl Rafan takovým zájmem znechucen a uvítal, když slavnost skončila a hodinky ho zavolaly k jeho profesorce. Byla to starší elegantní dáma a všude se představovala jako Viola Spanilá. Nikdo netušil, zda je to její skutečné jméno, a občas se o tom mezi žáky vedly dlouhé diskuze. Její kolega profesor Thajan žáky akorát pozdravil a hned zmizel. Nikdo se nedivil, bylo všeobecně známo, že hrozně nerad žákům vysvětluje základní funkce školy a jen s krajním sebezapřením odpovídá na organizační otázky.

Když se děti konečně sešly ve svém novém pokoji, připadalo Hance, že bydlí ve stejném místě jako loni. Kluci si vybrali postele poblíž skříňky s občerstvením a ona obsadila postel hned vedle okna, kde měla výhled na terasu a na hvězdy. Copak jim asi tenhle rok přinese nového? Oslovila své hodinky, aby zjistila, jaké zájmové kroužky jsou letos k dispozici. Bylo tu hned několik možností, které ji zajímaly. Určitě se znovu přihlásí na supervolon, pak tu byl trénink cest nechráněnou bránou a nově byl v nabídce kurz drakonštiny. Zajímala by ji i mystika kamenů, ale obávala se, aby si nenabrala víc aktivit, než zvládne. Všimla si, že kluci ji napodobili a také vybírají z nepovinné nabídky. Nakonec se ukázalo, že na procházení bran se přihlásili všichni, na supervolon a drakonštinu jen ona a Rafan, zatímco Sváťa zvolil experimentální skleník, praktické léčitelství a dějiny jinodruhových společenstev.

Pak je hodinky zavolaly do tříd. Profesorka Ferinová je uvítala ve druhém ročníku a seznámila je s rozvrhem. Mezi

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.